

Arrest

nr. 238 939 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHELLEMANS, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 25 juni 2020.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 9 juli 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 1 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 8 oktober 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 oktober 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 16 december 2001 in Jabaliya Camp (Mashrouh), Gaza, en bijgevolg bent u nog minderjarig. Uw familie is initieel langs vaderskant afkomstig uit Herbia (Israël) en langs moederskant uit Semsem (Israël), jullie zijn vluchtelingen van 1948 en geregistreerd bij UNRWA. U bent een soennitisch moslim.

U geeft aan dat uw ouders betrokken waren bij Fatah: uw vader was een 'aqid' (kolonel) bij de Palestijnse Autoriteit, bewaker van voormalig president Arafat, en is sinds de coup door Hamas in 2007 op pensioen, daarenboven heeft uw vader gezondheidsproblemen. Sinds hij op 'pensioen' is krijgt hij nog 60 of 70 % van zijn loon uitbetaald. Uw moeder was verantwoordelijke van de 'General Union of Women in Palestine' (GUPW, afdeling noord Gaza), een onderdeel van de PLO en had de graad van kolonel. Bovendien was ze verantwoordelijke van een werkatelier van UNRWA in het Jabaliya kamp (zie infra). Ook zij krijgt nog een 60 à 70 % van haar loon uitbetaald. Ook een aantal ooms langs de kant van uw beide ouders waren ambtenaren bij de Palestijnse Autoriteit. U hebt vier broers en drie zussen. Uw broer, [A.] [...], diende hier op 1 september 2016 een verzoek om internationale bescherming in en kreeg op 14 december 2016 de vluchtelingenstatus. Uw oudste broer, [I.] [...], heeft op 3 december 2016 in België een verzoek om internationale bescherming ingediend en kreeg op 11 januari 2017 de vluchtelingenstatus (zie infra). Uw broers [A.] en [S.] zijn nog in Mashrouh. Uw zus [S.] verblijft samen met haar echtgenoot in Egypte (hij werkt daar), uw zus [A.] woont bij haar man in al Tauba, dichtbij uw woonst, en uw zus [A.] is naar België gekomen op basis van gezinshereniging. U en uw familie wonen in een huis van drie verdiepingen dat eigendom is van uw familie.

U was in Gaza vooral bezig met uw studies en met voetbal, u voetbalde iedere dag en speelde in de Jabaliya Federation, u was als keeper genomineerd voor de Palestina ploeg.

In 2007/2008, na de coup, heeft Hamas uw moeder beschoten en werd ook uw vader lastig gevallen.

In 2010 had Hamas het atelier van UNRWA dat erop gericht was hulp te bieden aan vluchtelingen, en waarvan uw moeder sinds 2006 voorzitter was, en andere kantoren in het kamp met veel machtsvertoon ingepalmd en de werking van dit atelier werd stopgezet. Uw moeder werd verboden te werken en Hamas dreigde ermee haar zonen kwaad te berokkenen. U mocht niet meer naar buiten gezien dit dreigement en omdat jullie geen aanhangers waren van Hamas; dit beschouwde u als discriminatie. Toen Hamas de macht stevig in handen had, kalmeerde de situatie en kon u weer naar buiten en uw activiteiten opnemen.

In 2012 probeerde Hamas de werking van de GUPW plat te leggen door de kantoren van de federatie verschillende keren aan te vallen, doch gezien deze federatie kantoren huurde van een particulier kan Hamas deze niet inpalmen. Sinds dit tijdstip werkte uw moeder nog slechts in het geheim voor de federatie. Voornamelijk levert ze voedselhulp aan arme mensen. Meer heeft uw moeder u hieromtrent niet verteld.

In de periode 2012-2017 kreeg uw moeder herhaaldelijk oproepingsbrieven van Hamas waaraan ze gehoor diende te geven. Dit was voornamelijk naar aanleiding van haar deelnames aan betogingen. Bovendien waren er geregeld huiszoekingen. Sinds 2017 wordt ze niet meer opgeroepen.

Sinds midden 2017 begon Hamas, die alle (voetbal)clubs in handen had, de spelers uit te nodigen op vergaderingen om hen zo proberen lid te maken. U weigerde hierop in te gaan waardoor u niet meer mocht meespelen wanneer er matches waren en u het begin 2018 bij uw club voor bekeken hield. U nam wel nog deel aan matches op school en ging nog naar de trainingen van uw ploeg wanneer die plaatsvonden op het Palestine speelveld, dit stond onder supervisie van de Westbank, Fatah dus.

Verdere persoonlijke problemen hebt u niet gekend, doch uw moeder wilde omwille van het dreigement van Hamas haar kinderen naar het buitenland sturen.

Op 16 mei 2018 bent u legaal via Rafah, u had sinds 2017 al een vijftal keer eerder geprobeerd legaal Gaza te verlaten, naar Egypte gereisd waar u een vijftal maand verbleef tijdens dewelke uw moeder het geld verzamelde om uw verdere reis te bekostigen. Vervolgens bent u via Turkije, Griekenland en een aantal andere landen naar België gekomen, waar u op 1 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw broer [A.], die niet zou gewerkt hebben in Gaza, verliet de Gazastrook in 2015 omwille van het dreigement dat uw moeder in hoofde van haar kinderen had ontvangen. Uw broer Ismail die verantwoordelijke was van de jongeren van Fatah aan de islamitische universiteit werd op een bepaald moment beschoten door Hamas en dit gekoppeld aan de bedreiging die uw moeder had ontvangen deed hem op 6 september 2016 vertrekken uit Gaza en naar België komen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw geboorteakte met vertaling, uw UNRWA kaart, uittreksel uit uw paspoort, uw identiteitskaart, foto's over uw vader, moeder, uzelf.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo beschikt u over een UNRWA kaart, bezochten u en uw broers en zussen UNRWA scholen, kreeg u op school in de pauze eten en kregen jullie medische bijstand van deze organisatie (CGVS p.6). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG - Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden". Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]."

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Voorafgaandelijk, wat de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van uw beide broers betreft, merkt het CGVS op dat zij erkend werden als vluchteling op basis van eigen motieven en omdat uit de informatie waarover het CGVS beschikte bleek dat er praktische obstakels bestonden die een terugkeer naar de Gazastrook belemmerden. Meer in het bijzonder werd vastgesteld dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah niet mogelijk was, waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. De bijstand van UNRWA had in hun hoofde dan ook opgehouden te bestaan in de zin van artikel 1 D van de Vluchtelingenconventie. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat uw broers respectievelijk op 14 december 2016 en op 11 januari 2017 erkend werden als vluchteling niet betekent dat u ipso facto dient erkend te worden als vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming moet immers individueel onderzocht worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, waardoor u zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van uw beide broers, temeer u nooit hebt aangehaald omwille van hen problemen te hebben ervaren, teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat Hamas in 2010, naar aanleiding van het inpalmen van het UNRWA atelier in Jabaliya kamp, uw moeder verbood nog te werken en ermee dreigde haar zonen kwaad te berokkenen. Uw moeder achtte het vervolgens raadzaam haar kinderen naar het buitenland te sturen (CGVS p.9). U gevraagd of u ooit persoonlijke problemen heeft gekend in Gaza, antwoordt u dat jullie sindsdien niet meer naar buiten mochten vanwege dit dreigement én omdat jullie geen aanhangers waren van Hamas, tevens zouden u en uw broers door Hamas zijn geslagen toen ze jullie huis binnenvielen. Uit uw verklaringen blijkt dat deze gang van zaken niet alleen te maken had met uw moeder, maar ook met het gegeven dat Hamas bezig was haar machtsbasis te stabiliseren, getuige hiervan uw verklaringen 'sinds de coup was er angst, maar in het algemeen voor wie tegen Hamas was'. Even later stelt u nog 'maar na een tijdje, toen ze alles in handen hadden waren ze gekalmeerd en kon ik terug naar buiten'. Uit deze door u geschetste context blijkt dat eens Hamas haar gezag had gevestigd u uw leven weer opnam, dit blijkt ook uit het gegeven dat u terug ging voetballen (CGVS p.10).

Verder geeft u aan sinds midden 2017 niet meer naar uw voetbalclub te zijn geweest daar u een probleem had met de directie van de ploeg. Gevraagd dit toe te lichten stelt u 'Hamas had alle clubs in handen en probeerden de spelers tot leden te maken, uitnodigen op vergaderingen en ik weigerde'. Door uw houding werd u slachtoffer van discriminatie stelt u, in die zin dat wanneer er wedstrijden werden gespeeld, u niet meer mocht meespelen. Begin 2018 bent u omwille hiervan gestopt met de club te frequenteren (CGVS p.10). Uit deze door u beschreven gang van zaken blijkt dat Hamas probeerde jongeren voor zich te winnen en kan hier geen link naar uw moeder worden gelegd. Het gegeven dat u, omdat u hier niet op inging, niet meer in de ploeg werd opgesteld tijdens wedstrijden, loopt niet op tot een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid.

Vervolgens gevraagd of u nog andere persoonlijke problemen met Hamas hebt ondervonden, ontkent u omdat u dan bent vertrokken. U voegt nog toe dat de hoofdreden voor uw vertrek niet het voetbal is, maar de bedreiging die uw moeder heeft gekregen. U volledigheidshalve gevraagd of u ooit in die zin persoonlijk

door Hamas bedreigd bent geweest, antwoordt u 'ik persoonlijk niet, ze bedreigden mijn moeder via haar zonen, ik heb discriminatie ondergaan, maar persoonlijk hebben ze nooit gezegd dat ze me gaan vermoorden ofzo' (CGVS p.10-11).

Uit bovenstaande observaties kan niet worden afgeleid dat u zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden, dit blijkt uit bovenstaande argumentatie. Daarenboven kan er nog worden opgemerkt dat, moest Hamas uw moeder effectief hebben willen treffen door haar zonen iets aan te doen, er kan van uitgegaan worden dat ze meer harde maatregelen zouden hebben getroffen tegen en uw broers, iets wat totaal niet blijkt uit uw verklaringen, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat uw andere broers die nog woonachtig zijn in Gaza geen problemen kennen (CGVS p.12).

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat het 'Fatah gelieerd zijn' van uw familie en de functies van uw ouders door het CGVS niet in vraag worden gesteld. Daarenboven schetst u een beeld waarin uw moeder in 2008 na de coup beschoten werd, ze van 2012 tot 2017 talloze keren werd opgeroepen door Hamas en uw vader na de coup werd lastiggevalen door Hamas, desondanks deze door u beschreven gang van zaken verblijven uw ouders nog steeds in de Gazastrook en kan er toch vanuit gegaan worden dat, moesten ze van oordeel zijn dat hun leven daar in gevaar was, temeer uw moeder in het geheim nog actief was voor de vrouwenfederatie, ook zij reeds Gaza zouden hebben verlaten (CGVS p.4-5). U hiernaar gepeild, stelt u 'als je inwoner bent dan weet je dat je moeder zich meer zorgen maakt om haar kinderen, eerst de veiligheid van de kinderen, ze is bekend als voorzitter van de vrouwenfederatie, om eerlijk te zijn, moest mijn familie de mogelijkheid hebben op financieel vlak, dan zouden mijn moeder en de rest van mijn familie vertrekken' (CGVS p.11). Uw uitleg biedt geen afdoende verschuiving voor het verblijf van uw moeder in Gaza, moest ze effectief van mening zijn dat haar leven en het leven van haar gezin in gevaar was kan er toch van uitgegaan worden dat er, gezien de functies die zij en haar echtgenoot bekleedden binnen Fatah en het netwerk dat ze moeten hebben opgebouwd, er wel degelijk mogelijkheden zouden zijn gecreëerd opdat zij en haar familie Gaza zouden hebben kunnen verlaten.

De vaststelling dat u niet geviseerd wordt blijkt eveneens uit het feit dat u Gaza legaal hebt kunnen verlaten. Mocht Hamas er effectief op uit zijn uw moeder te treffen kan er van uitgegaan worden dat u hier niet in zou zijn geslaagd. Ook uit uw verklaring dat u er sinds 2017 al vijf eerdere pogingen had opzitten om Gaza langs legale weg te verlaten, doet hieraan geen afbreuk vermits uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u omwille van uw naam (maw. omdat u de zoon bent van uw ouders) werd tegengehouden. Immers u gevraagd naar de reden waarom u dan niet kon vertrekken, stelt u: 'ook al staat je naam op de lijst, Hamas is corrupt, heb je geld dan vertrek je maar, heb je geen geld ga maar naar huis'. Bovendien kan er uit uw verklaringen hieromtrent niet worden afgeleid dat hier ooit consequenties aan verbonden waren voor u en uw familie (CGVS p.7-8).

In kader van uw vertrek dient nog opgemerkt dat u niet bij machte bent uw volledige paspoort neer te leggen, u komt niet verder dan een kopie van de eerste pagina. U hiernaar gepeild geeft u aan dat u dit achtergelaten hebt in Turkije, samen met uw identiteitskaart. Gevraagd bij wie u deze stukken hebt achtergelaten stelt u 'bij een Gazaan die ik kende'. U zou dit gedaan hebben omdat u uw reis wou verder zetten via het vasteland en u niet het risico wou lopen te worden teruggestuurd. U stelt dan dat het contact met deze jongen is verbroken en hij eigenlijk geen vriend is, u kende hem zelfs niet persoonlijk, enkel via facebook, wel kende u zijn broer. U stelt hem een keer te hebben kunnen bereiken en toen zou hij u gezegd hebben het paspoort te hebben verloren (CGVS p.8). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg geloofwaardigheid ontbeert daar het niet kan overtuigen dat u een dergelijk belangrijk document in bewaring zou geven bij iemand die u enkel via facebook hebt leren kennen. Evenmin kan het overtuigen dat u niet de moeite zou hebben genomen alle pagina's uit uw paspoort te kopiëren (CGVS p.8). Door het niet neerleggen hiervan maakt u het voor het CGVS onmogelijk om een beeld te krijgen van wanneer u Gaza verlaten hebt en hoe u bent gereisd, deze vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA,

ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het “Community Mental Health Programme (CMHP)”, en het “Job Creation Programme” in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het CGVS moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die

geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het CGVS meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie

dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

In casu blijkt dat u in Jabaliya Camp woonde samen met uw ouders en twee broers, [A.] en [S.]; deze laatste is gehuwd is en heeft twee kinderen. Uw zus woont bij haar echtgenoot in al Tauba, dichtbij uw woonplaats. Uw familie in het Jabaliya camp is eigenaar van een huis van drie etages, de hele familie woont daar, zo stelt u. Uw ouders namen vooraanstaande posities in binnen Fatah en trekken beiden nog een 60 à 70 % van hun loon. Uw broer [S.], die een eigen auto heeft en taxichauffeur is springt ook bij in het onderhoud van de familie. Uw familie kan daarenboven actueel nog steeds rekenen op medische bijstand van UNRWA en uw broer [S.] kan aanspraak maken op voedselhulp. Dit alles bij elkaar is voldoende om van te leven, zo stelt u. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder zo'n 12.000 of 13.000 dollar heeft betaald voor uw reis naar Europa, wat toch een zeer aanzienlijk bedrag is. U stelt eigenlijk niet te weten hoe uw moeder aan dit geld geraakte, u meent dat ze wat spaargeld had en een deel heeft geleend. Het gegeven dat uw moeder een dergelijk groot bedrag kon betalen voor uw reis wijst erop dat uw familie toch over de nodige fondsen en contacten beschikt. Uit het geheel van deze observaties blijkt dat u kan terugvallen op uw netwerk in Gaza (CGVS p.4-6, 8).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op bovenstaande observaties daar ze betrekking heeft op uw identiteit en afkomst, elementen die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort.

Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Eén van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het

doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalme. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag; van de artikelen 1, 48/2 - 48/7, 55/2, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale erkenning genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU); van artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag; van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker vangt in een eerste onderdeel aan met het citeren van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en het geven van een theoretische uiteenzetting hierover, aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en een nota van UNHCR.

Vervolgens zet verzoeker in een tweede onderdeel over zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid het volgende uiteen:

"2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat "het Fatah gelieerd zijn van uw familie en de functies van uw ouders door het CGVS niet in vraag worden gesteld". Verwerende partij aanvaardt bijgevolg (terecht) dat verzoekers vader een hooggeplaatste militair was bij Fatah die tot 2007 instond voor de presidentiële beveiliging, waaronder de

persoonlijke beveiliging van voormalig president Arafat voor diens dood. Verwerende partij aanvaardt eveneens dat verzoekers moeder een vooraanstaand lid is bij Fatah, de verantwoordelijke was van de General Union of Women in Palestine (een vrouwenorganisatie) in Gaza, en de verantwoordelijke was van een werkatelier van UNRWA dat hulp bood aan vluchtelingen. Ten slotte maakten verzoekers broers eveneens melding van problemen met Hamas omwille van hun eigen activiteiten voor Fatah, waardoor zij erkend werden als vluchteling dus wiens problemen en profiel eveneens aanvaard worden door verwerende partij (zie ook infra).

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker afkomstig is uit een erg politiek actieve familie. Uit de objectieve landeninformatie blijkt duidelijk dat personen met een dergelijk profiel en hun familieleden in de Gazastrook worden gevisieerd en zelfs vervolgd door Hamas:

"Hamas practiced widespread arbitrary detention in Gaza, particularly of Fatah members, civil society activists, journalists, and those accused of publicly criticizing Hamas. For example, Hamas arrested dozens of Fatah members for their planned participation in a gathering to watch President Abbas' UN General Assembly speech in September. Some detainees registered complaints with the PA's ICHR that their arrests were arbitrary. Information concerning the whereabouts and welfare of those detained was not consistently or reliably available.

Hamas did not respect fair trial guarantees or provide access to family and legal counsel to many of those detained.

[..] In Gaza, Hamas detained dozens of Palestinians due to political affiliation, public criticism of Hamas, or suspected collaboration with Israel and held them for varying periods. Hamas alleged that they arrested Fatah members on criminal, rather than political charges. Observers associated numerous allegations of denial of due process with these detentions. The ICRC and NGOs had limited access to these prisoners.

[..] Hamas de facto authorities in Gaza frequently interfered arbitrarily with personal privacy, family, and home, according to reporting from local media and NGO sources. Hamas authorities searched homes and seized property without warrants. They targeted Palestinian journalists, Fatah loyalists, civil society members, youth activists, and those whom Hamas security forces accused of criminal activity. Hamas forces monitored private communications systems, including telephones, email and social media sites. They demanded passwords and access to personal information and seized personal electronic equipment of detainees.

While Hamas membership was not a prerequisite for obtaining housing, education, or Hamas-provided services in Gaza, authorities commonly reserved employment in some government positions, such as those in the security services, for Hamas members. In several instances Hamas detained individuals for interrogation and harassment, particularly prodemocracy youth activists, based on the purported actions of their family members.

[..] According to a Hamas decree, any public assembly or celebration in Gaza requires prior permission. Hamas used arbitrary arrest to prevent some events from taking place, particularly political events affiliated with Fatah. Hamas also attempted to impede criticism of Hamas policies by imposing arbitrary demands for the approval of meetings on political or social topics.

[..] In Gaza, Hamas attempted to prevent various organisations from operating.

These included some it accused of being Fatah-affiliated, as well as private businesses and NGOs that Hamas deemed to be in violation of its interpretation of Islamic social norms. The Hamas de facto Ministry of Interior claimed supervisory authority over all NGOs, and its representatives regularly harassed NGO employees and requested information on staff, salaries, and activities. " (stuk 2)

"Intimidation by Hamas militants and other armed groups has some effect on open and free private discussion in Gaza, and the authorities monitor social media for critical content. A 2018 Human Rights Watch report documented a number of incidents of Hamas intimidation, detention, and abuse of individuals in response to their social media activity or attendance at political events, most notably those perceived to be supportive of Fatah or opposed to the Hamas government. For example, individuals have been detained and questioned about social media posts that were critical of the Hamas leadership and its handling of the electricity crisis. " (stuk 3)

"The Hamas authorities reportedly subject civilians to a wide range of human rights violations, including harassment; arbitrary arrests and detentions, including incommunicado detentions and pro-longed pre-trial detention; torture and other forms of ill-treatment; and trials that fall short of international fair trial standards. Furthermore, the UN and human rights organizations have expressed concern over the use of the death penalty and the fact that trials, particularly those in military courts, did not appear to meet minimum fair trial standards. Executions are reportedly carried out in violation of applicable international and Palestinian laws. Detention centres are reported to be overcrowded and with poor conditions, and in some instances the use of torture and ill-treatment reportedly resulted in deaths. (Perceived) critics and opponents of the Hamas authorities, including activists, (perceived) affiliates or sympathizers of rival

political organizations, suspected collaborators, human rights defenders, and journalists, are reportedly particularly singled out for arbitrary arrest, detention and other violations. In some instances, individuals have reportedly also been targeted on account of their family members' actions.

The Hamas authorities reportedly also restrict the rights to freedom of speech (including on the internet) and assembly, and have at times resorted to excessive force to disperse protests and arrested protesters and organizers. Organizations affiliated with Fatah as well as women's rights groups reportedly face difficulties operating.

[..] Children in the Gaza Strip are reportedly exposed to serious human rights violations and abuses, including different manifestations of GBV such as domestic violence and early and forced marriage, and child labour.

Reports also speak of instances in which children have been subjected to arbitrary arrest, detention, torture and ill-treatment. Hamas and its military wing, the 'Izz Al-Din Al-Qassam Brigades, reportedly recruited children, including for hard labour and training as combatants, although these combat training programmes were reportedly suspended following international criticism." (stuk 4)

"At the end of 2010, the US Concessional Research Service reported that 'Hamas also has frequently attacked or repressed Palestinian political and factional opponents, particularly in its struggle with Fatah and other groups for control of the Gaza Strip' and that there are 'widespread reports of mistreatment and torture of Hamas' political opponents (particularly Fatah members) and other prisoners. Similarly, it was reported by the annual report of the World Organisation Against Torture (OMCT) that in Gaza, the Hamas Internal Security Agency prevented and/or banned numerous meetings on human rights, as well as violently assaulting a large number of women and journalists who were gathering to demand an end to political fragmentation between Gaza and the West Bank.

The Hamas police and security services are reported to have tortured numerous detainees throughout 2011, and to have carried out judicial executions. At least one of these followed an unfair military court trial which did not address evidence of torture. They continued to routinely arrest, detain, harass and ill-treat peaceful protesters, activists and others during 2011. Human Rights Watch reported on extensive human rights abuses by the Hamas Criminal Justice system, which included arbitrary arrest, lengthy detention and widespread use of torture. They also referred to at least three individuals who had been executed, allegedly on the basis of 'evidence' obtained by torture. Hamas reportedly took little or no action to investigate reports of torture, and documentation of abuses was limited, due to victims' fear of retribution and to lack of access to Gaza Strip prisoners by NGOs or PA officials.

Residents of the Gaza Strip have no right to political participation or to choose their government. Hamas security forces continue to kill, torture, kidnap, and arbitrarily detain or otherwise harass Palestinians (particularly Fatah members) with impunity. In October 2010, the Hamas Internal Security Agency dosed the office of the Palestinian Journalists Syndicate in Gaza. The Syndicate had been holding workshops aimed at uniting journalists across the West Bank and Gaza. The International Federation of Journalists accused Hamas of targeting journalists who wished to promote solidarity and unity within the Palestinian community. Hamas apparently offered no explanation for their action. The media are not free in Gaza.

In 2008, Hamas replaced the PA Ministry of Information with a government Media Office, banning all journalists not accredited by it. In 2011, the ban on three imported West Bank newspapers continued; these are generally associated with Fatah.

[..] Conclusion: Applicants who can establish a well-founded fear of the de facto authorities in Gaza, i.e. Hamas, will not be able to obtain protection from these authorities. Individuals known or perceived by Hamas to be involved either in anti-Hamas activities, or affiliated with Fatah are likely to be of adverse interest to the de facto authorities in Gaza. The Supreme Court held in RT (Zimbabwe) that the rationale of the decision in HJ (Iran) extends to the holding of political opinions. An individual should not be expected to modify or deny their political belief, or the lack of one, in order to avoid persecution. For such applicants; a grant of asylum is likely to be appropriate. " (stuk 5)

"Au début du mois de juin 2009, à la suite de heurts entre les forces de sécurité du Fatah et les Brigades al-Qasam à Qalqilya, en Cisjordanie, des campagnes d'arrestations sont menées par le Hamas à Gaza et par le Fatah en Cisjordanie. Le 6 juin 2009, selon le Palestinian Centre for Human Rights, la police du Hamas et la Sécurité interne arrêtent environ 73 personnes affiliées au Fatah dans toute la bande de Gaza, la plupart du temps sans mandat.

Human Rights Watch montre dans un rapport de 2012 que ces arrestations et détentions sont toujours d'actualité au début des années 2010. Interrogé par l'ONG, un homme, dont la fonction exacte qu'il a occupée au sein de l'administration de l'Autorité palestinienne avant 2007 n'est pas précisée, affirme sous couvert d'anonymat avoir été accusé par le Hamas d'espionner pour le compte de l'Autorité palestinienne et d'Israël et avoir passé plusieurs mois en détention à partir de mars 2011.

[..] Dans un rapport datant de 2016 portant sur les années précédentes, le Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) relate de manière très précise les différents cas de tortures ayant eu lieu dans les prisons de la bande de Gaza.

Selon l'ONG, les actes de torture sont en particulier le fait des agents de police du Hamas et de la Force de sécurité interne. Ils visent les opposants politiques au parti, et en particulier ceux affiliés au Fatah, dans un but d'intimidation et en vue d'obtenir des informations.

[..] Les actes de torture du Hamas sur les personnes liées au Fatah, anciens fonctionnaires de l'Autorité palestinienne ou non, semblent par ailleurs également aussi recouvrir un caractère punitif. Ainsi, un ancien employé de l'Autorité palestinienne, détenu plusieurs mois en 2011, témoigne : 'Quand ils me torturaient, ils disaient qu'ils avaient été torturés par la Sécurité préventive quand le Fatah était en charge. J'ai dit : Qu'est-ce que ça a à voir avec moi ? Je n'étais pas dans la Sécurité préventive. C'était comme des repréailles'. » (stuk 6)

Verwerende partij voerde geen enkel onderzoek naar de situatie van personen die gelieerd zijn aan Fatah in de Gazastrook. De bestreden beslissing beperkt zich louter tot de bevestiging dat men geloof hecht aan het politiek profiel van verzoekers familie. Nergens in de bestreden beslissing wordt echter gemotiveerd waarom dit niet voldoende zou zijn om te kunnen spreken over een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij terugkeer naar de Gazastrook.

Nochtans blijkt uit bovenstaande informatie duidelijk dat Hamas zich in de Gazastrook schuldig maakt aan willekeurige arrestaties, detenties en foltering van personen die volgens hen gelieerd zijn aan Fatah. Men doet organisaties op die gelieerd zijn aan Fatah, treedt gewelddadig op bij anders vreedzame protesten, monitort het internet en sociale media om politieke dissidenten op te sporen en deinst er niet voor terug om personen op te pakken, te ondervragen en te intimideren omwille van de activiteiten van hun familieleden. Hoewel het gedrag van Hamas in de Gazastrook dermate ernstig is dat dit wel degelijk kan gekwalificeerd worden als vervolging, wenst verzoeker te herhalen dat het niet nodig is om te spreken van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag om zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid te bevinden.

Ook verwerende partij twijfelt niet aan de politieke affiliatie van verzoekers familie, waardoor het duidelijk is dat hij alleen al hierom niet kan terugkeren naar de Gazastrook en bijgevolg van rechtswege erkend dient te worden als vluchteling.

2.2. Daarenboven, mocht uw Raad van mening zijn dat de politieke activiteiten van verzoekers gezin toch onvoldoende zouden zijn om verzoeker een internationaal beschermingsstatuut toe te kennen, gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk aan welke problemen hij en zijn gezin hebben gekend in Gaza ten gevolge van hun uitgeoefende functies:

Hij gaf duidelijk de functie van zijn ouders aan bij Fatah. Zij krijgen momenteel 60-70% van zijn loon uitbetaald (gehoorverslag p.4).

Verzoekers vader werkt sinds de coup in 2007 niet meer, en heeft ernstige gezondheidsproblemen (p.4).

Verzoekers moeder was verantwoordelijke van de vrouwenorganisatie van Fatah in het noorden van Gaza, en verantwoordelijke van een werkatelier van UNRWA.

Sinds de organisatie is overgenomen door Hamas neemt ze nog steeds in het geheim deel aan hun activiteiten (p.4).

Na de coup van Hamas werd verzoekers moeder beschoten (p.9). In 2010 werd het atelier van UNRWA aangevallen en overgenomen door Hamas. Het werd haar toen - net als aan andere Fatah-gelieerde personen - verboden nog verder te werken. Hamas dreigde haar kinderen kwaad te doen indien ze toch verder zou blijven werken (p.4-5).

Na deze inval is Hamas ook verzoekers woning binnengevallen. Verzoeker gaf aan dat hij fysiek werd geslagen door de leden van Hamas tijdens deze inval (p.9-10).

In 2012 werd de vrouwenorganisatie aangevallen door Hamas. Aangezien de kantoren gehuurd werden van een particulier en niet van een staatsorgaan kon de organisatie niet worden overgenomen. Sindsdien werkt zijn moeder nog in het geheim voor de organisatie, en nam ze nog deel aan verschillende manifestaties en betogingen (p.9). Sinds deze problemen na de coup ontving verzoekers moeder regelmatig oproepingsbrieven van Hamas. Ze nam regelmatig deel aan betogingen via de vrouwenorganisatie en werd ook in dat kader regelmatig door Hamas geviseerd (p.11).

Verzoekers broer Ismail was verantwoordelijk van de jongerenafdeling van Fatah in de Islamitische universiteit. In het kader van de bedreigingen aan het hele gezin werd hij beschoten door Hamas (p.6, 11).

Verzoeker zelf werd in zijn voetbalclub gediscrimineerd door Hamas. Hij verklaarde echter letterlijk dat de hoofdrede voor zijn vertrek niet het voetbal was, maar de bedreigingen die zijn moeder had gekregen, nl. dat ze haar zonen zouden aanvallen (p.11). Hij verklaarde eveneens: "mijn leven was vol met angst, we hebben lijken gezien, ik was nog jong, heel veel angst om naar buiten te gaan of om een tante te gaan

bezoeken, ik besepte niet waarom en we mochten niet naar buiten gaan, omwille van het feit dat we geen sympathisant zijn van Hamas en de angst en het dreigement, niet enkel voor mij maar ook voor mijn broers en familie" (p.9-10)

Verzoekers broers [I.] en [A.] zijn in 2016 naar België gekomen, en verzoeker zelf probeert al sinds 2017 pogingen te ondernemen om ook de Gazastrook te verlaten. De rest van zijn gezin ontbreekt het nog steeds aan financiële middelen om ook te vertrekken (p.6-7).

Verzoekers verklaringen zijn volledig gelijklopend met de verklaringen die zijn broers hebben afgelegd tijdens hun respectievelijke gehoren in het kader van hun asielprocedure in België.

Verzoekers broer Amiad. wiens interview bij verwerende partij plaatsvond op 21 november 2016, maakte melding van dezelfde problemen (stuk 7):

Zijn moeder werkte voor de General Union of Women in Palestine, ze was voorzitter van de afdeling in het noorden van Gaza (p.3). Het centrum waar zijn moeder werkt dat onder UNRWA valt werd in 2010 ingenomen door Hamas, waarna zijn moeder werd meegenomen en enkele uren vastgehouden. Ze werd vaak opgeroepen en ondervraagd sindsdien (p. 13).

[A.] voegde zijn persoonlijke problemen eraan toe, namelijk dat hij op 16 april 2006 het slachtoffer werd van een bomaanslag op het huis van zijn tante langs moederszijde. Hij werd in het hoofd geraakt en lag twee maanden in coma. Hij liep een hersenletsel op en heeft nog steeds geheugenproblemen (p.3, 8).

Zijn vader en broer raakten ernstig gewond tijdens de laatste oorlog in Gaza en moesten in Turkije worden behandeld. Ook broer Ismail werd geraakt. Dit was het gevolg van een aanval op de woning van de burens, die door een raket werd geraakt (p.5).

Hamas wilde zijn moeder arresteren, door dit tegen te houden werd hij zelf opgeroepen en gefolterd door Hamas. Hij werd geblinddoekt, geslagen met een zweep, fysiek mishandeld en zijn vinger werd afgesneden, zoals vastgesteld werd door de Protection Officer. Dit was in december 2014 (p.8-9). Hij werd nogmaals aangehouden door zijn uiterlijk, kledij en haarstijl. Dit was in oktober 2013 (p.8-9). Hij werd door de leden van Hamas geslagen omdat hij weigerde door hen te worden gerekruteerd (p.11).

Ten gevolge van deze problemen heeft hij een ernstig hersenletsel overgehouden, waaronder geheugenproblemen wat het afleggen van coherente verklaringen ernstig beperkt.

Desondanks legt hij volledig gelijklopende verklaringen af over hun gezin, het profiel van hun ouders en de problemen die ze hebben gekend tot aan hun vertrek.

Verzoekers broer [I.] was zelf actief binnen de jongerenafdeling van Fatah aan de Islamitische universiteit in Gaza. Uiteraard focuste hij tijdens zijn asielinterview vooral op zijn eigen activiteiten en de problemen die specifiek daarmee te maken hadden. Daarnaast maakte hij echter eveneens melding van de activiteiten en problemen van zijn familie (stuk 8). Zijn gehoor vond plaats op 5 januari 2017.

Zo gaf hij aan dat zijn vader deel was van de bewaking van Yasser Arafat, maar thans niet meer werkt omwille van gezondheidsproblemen (p.7). Zijn moeder was voorzitter van de General Union of Women in Palestine van Fatah in het noorden van Gaza, en ook voorzitter van een atelier van UNRWA (p.8).

Het centrum van UNRWA was onder de controle van Hamas, maar haar functies in de vrouwenorganisatie zet ze wel verder (p.8). Op 10 oktober 2010 werd het werkatelier van UNRWA waar zijn moeder werkzaam was overgenomen door Hamas. Twee dagen later ontving Ismail een oproepingsbrief van Hamas, waarna hij gedurende 6 uur ondervraagd werd door hen (p. 12). Op 14 oktober 2010 kreeg ook verzoekers moeder een oproepingsbrief, waar men haar ondervraagd heeft en gedreigd heeft haar 5 zonen in de gevangenis te steken als ze haar activiteiten voor Fatah zou verderzetten (p.12).

Ismail zelf werd op 4 januari 2007 beschoten door Hamas, samen met onder andere zijn neef Khalid die in België ook erkend werd als vluchteling (p.11).

Hij maakte melding van een aanval door het Israëlijs leger op het huis van hun buurman die wapens stockeerde, waardoor hij lichtgewond raakte en zijn vader en broer ernstig gewond raakten en naar Turkije moesten gaan voor een behandeling (p. 13). Hij verklaarde eveneens dat Hamas in december 2015 hun woning is binnengevallen (p.12).

Ten slotte verklaarde hij dat zijn moeder in 2011 werd gearresteerd bij haar deelname aan een manifestatie (p. 13), dat hij zelf in juni 2016 werd opgepakt door Hamas en gedurende 6 dagen opgesloten (p.13-14) en dat zijn familie sinds zijn vertrek regelmatig bedreigingen ontvangt omwille van hun activiteiten voor Fatah (p.14).

Zoals blijkt uit hun respectievelijke gehoorverslagen legden verzoekers broers allebei verschillende bewijzen voor van deze situatie, onder andere een attest van de GUWP waaruit blijkt dat zijn moeder bedreigd werd dat haar vijf zonen zouden worden gearresteerd (p.10). Verzoeker zelf beschikt enkel nog over aanvullende foto's, waarvan hij bij huidig verzoekschrift nog verschillende voorlegt (stuk 9).

De verklaringen van verzoeker en zijn broers zijn volledig gelijklopend en geloofwaardig.

Verzoekers broer [I.] (die 26 jaar oud was in 2010) kon uiteraard veel meer informatie verschaffen over de exacte gebeurtenissen met betrekking tot het werk en de bedreigingen van hun ouders dan verzoeker zelf (die slechts acht jaar oud was in 2010). Het is echter wel duidelijk dat de drie broers elk vanuit hun

eigen perspectief hun kijk op de situatie hebben gegeven, een oprechte inspanning hebben geleverd om hun verklaringen te staven met bewijsmateriaal, en geheel geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd. Ook verwerende partij heeft geen enkele tegenstrijdigheid kunnen opmerken, nu er geen enkel motief hieromtrent werd opgenomen in de bestreden beslissing.

Ten slotte zijn bovenstaande gebeurtenissen volledig in lijn met bovenvermelde landeninformatie, waaruit blijkt dat Hamas effectief aan Fatah gelieerde organisaties aanvalt en overneemt, personen die aan Fatah gelinkt worden opspoort en vervolgt, en ook hun familieleden regelmatig aanvalt, ondervraagt en/of intimideert.

Ten overvloedige dient te worden opgemerkt dat voor verzoeker als minderjarige een verschuiving van de bewijslast plaatsvindt :

"Although the burden of proof usually is shared between the examiner and the applicant in adult claims, it may be necessary for an examiner to assume a greater burden of proof in children's claims, especially if the child concerned is unaccompanied. If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt. Similarly, the child should be given the benefit of the doubt should there be some concern regarding the credibility of parts of his/her claim." (UNHCR, Guidelines on international protection: child asylum claims under articles 1(A)2 en 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 december 2009, HCR/GIP/09/08, available at: <http://www.refworld.org/docid/4b2f4fd2.html>)

Verzoeker verwijst eveneens naar het rapport van UNHCR "Beyond proof: credibility assessment in EU Asylum Systems" waarin duidelijk wordt vermeld:

"The age of the applicant is another relevant factor decision-makers should take into account. Due to the limited resources available to this research, the full impact of age could not be analysed. This will be done through the follow up CREDO project.

The research sample included applications by adults for whom material facts related to when they were children and their age at that time was a factor to be taken into account by the decision-maker. The report provides some specific examples of when this factor was taken into account.

Applicants for international protection come from a vast range of social backgrounds.

Some may have come from remote rural villages, others from large urban centres. Some may have laboured on self-sufficient agricultural holdings or in the home, and others may have occupied senior positions in their profession.

Some applicants may have had access to media, travelled, and socialized with others in their country of origin or place of habitual residence, while others may have had no such access and have led isolated lives. Some applicants may adhere to a particular religion or custom that guides their actions.

These are only some of the factors that will influence the testimony of an applicant, but it is vital that interviewers take them into account when framing interview questions to probe credibility and when assessing credibility. The importance of such factors for the assessment of credibility has been recognized in judicial guidance."

Gelet op verzoekers jonge leeftijd, de grote hoeveelheid bewijsmateriaal dat door de drie broers aan het dossier werd toegevoegd, de volledig gelijklopende verklaringen die zij alle drie hebben afgelegd en bovenstaande objectieve landeninformatie waaruit duidelijk blijkt dat Hamas organisaties die gelieerd zijn aan Fatah in beslag neemt, huiszoekingen uitvoert, oproepingsbrieven verstuurt en zowel de leden van Hamas als hun familieleden arresteert, ondervraagt en intimideert, is het duidelijk dat verzoekers verklaringen oprecht zijn. Er is werkelijk geen enkele reden voorhanden om aan verzoekers verklaringen te twifelen.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers broers erkend werden als vluchteling omdat op dat ogenblik een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah niet mogelijk was en er bijgevolg praktische obstakels bestonden waardoor zij verhinderd werden de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit een loutere verklaring a posteriori betreft van verwerende partij. De beslissingen tot erkenning als vluchteling (stuk 10) werden niet gemotiveerd door verwerende partij. Hoewel verwerende partij weigert het volledige dossier aan verzoekers raadsman over te maken, kan worden vastgesteld dat nergens de verklaringen van verzoekers broers in twijfel worden getrokken of hun geloofwaardigheid ondermijnd.

Hoewel elk verzoek om internationale bescherming effectief individueel dient te worden beoordeeld, zijn de verklaringen van verzoekers broers wel degelijk relevant in de geloofwaardigheidsbeoordeling van huidig verzoek, en kunnen deze niet zomaar van tafel worden geveegd terwijl men zich verschuilt achter een gesloten grensovergang.

Daarnaast gaf verzoeker effectief aan dat hij in zijn voetbal gediscrimineerd werd omwille van het profiel en de activiteiten van zijn familie, waardoor hij hiermee diende te stoppen.

Hij verklaarde eveneens dat de problemen van zijn moeder de hoofdrede voor zijn vertrek vormen, nu al haar zonen bedreigd werden. Hoewel verzoeker niet direct door Hamas werd aangevallen werd hij wel onrechtstreeks via zijn moeder door hen bedreigd en werd hij reeds ernstig gediscrimineerd. Verzoeker zelf werd overigens samen met zijn broers hardhandig aangepakt tijdens een inval in hun woning. Verzoeker gaf ook duidelijk de economische gevolgen aan van de problemen met Hamas. Zoals blijkt uit bovenvermelde landeninformatie worden ook familieleden van aan Fatah-gelieerde personen gevisieerd door Hamas en loopt verzoeker een duidelijk risico om in een situatie van persoonlijke onveiligheid terecht te komen.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat, indien Hamas verzoekers moeder effectief wilde treffen door haar zonen iets aan te doen, dat ze hardere maatregelen zouden getroffen hebben tegen hem en zijn broers. Verwerende partij gaat er aan voorbij dat zowel verzoekers moeder als zijn broer Ismail beschoten zijn door Hamas. Zijn vader en twee broers [A.] en [S.] werden geraakt bij een bomaanslag en hadden zelfs verzorging in het buitenland nodig. Verzoeker heeft nog verschillende ooms en tantes die een prominente functie bekle(e)d(d)en binnen Fatah en die ook gevisieerd worden door Hamas. Verzoekers broer [A.] werd zelfs geraakt door een bomaanslag op het huis van zijn tante en heeft tot op vandaag een ernstig hoofdletsel hieraan overgehouden. Verzoeker zelf werd eveneens hardhandig aangepakt tijdens een huiszoeking en gediscrimineerd.

Ten slotte zijn er verschillende periodes in het verleden geweest waarin verzoeker en zijn familieleden hun woning niet konden verlaten, uit angst voor een aanslag op hun leven.

Verwerende partij gaat dan ook veel te kort door de bocht in haar redenering. Verzoeker en zijn familieleden hebben reeds verschillende daden van agressie moeten doorstaan, en het kan onmogelijk van verzoeker worden verwacht dat hij in Gaza blijft wachten tot er nog ergere dingen met hem zouden gebeuren.

Verzoeker gaf meermaals duidelijk aan dat het financiële aspect de enige reden is waarom de rest van zijn familie zich nog in Gaza bevindt. Ook verzoekers broers maakten tijdens hun respectievelijke gehören melding van hun precäre financiële situatie. Verzoeker stelde dat het voor zijn ouders belangrijker is dat hun kinderen in veiligheid worden gebracht, en dan pas zij zelf. Hij gaf ook aan dat zijn vaders gezondheidstoestand momenteel erg slecht is, wat een vertrek uit Gaza uiteraard eveneens erg bemoeilijkt. Het argument van verwerende partij dat verzoekers familie waarschijnlijk wel over een netwerk zal beschikken die hen kan helpen het land te verlaten indien zij echt in gevaar zouden zijn houdt geen steek. Hierbij gaat verwerende partij uit van ongefundeerde veronderstellingen, zonder onderzoek te voeren naar of rekening te houden met de werkelijke situatie.

Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoeker niet gevisieerd wordt omdat hij Gaza legaal kon verlaten, en hij er anders niet in zou geslaagd zijn om te vertrekken. Enerzijds gaf verzoeker aan dat de personen aan de grensovergang corrupt zijn, en je er op een bepaald moment wel in zal slagen om te vertrekken als je voldoende geld betaalt. Anderzijds stelde verzoeker formeel dat hij al sinds 2017 vijf eerdere pogingen had ondernomen om de grens over te steken, maar hier niet in slaagde tot begin 2018. Uit de COI Focus Territoires palestiniens. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019 die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de grensovergang in Rafah tussen november 2017 en 6 januari 2019 in handen was van de Palestijnse Autoriteit en dus niet van Hamas (p.16 bovenaan). Ook in deze context zijn verzoekers verklaringen dan ook volstrekt geloofwaardig.

Het klopt ten slotte dat verzoeker zijn volledig paspoort niet kon voorleggen omdat hij dit bij iemand in bewaring heeft gegeven. Hij gaf eerlijk toe dat hij zijn paspoort bewust had achtergelaten omdat hij niet het risico wou lopen om naar Gaza te worden teruggestuurd, maar hield wel een kopie bij van de eerste pagina om zijn identiteit te bewijzen. Verzoeker vraagt zich af in welke mate deze verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, en een aanwijzing zouden zijn dat hij Gaza niet zou verlaten hebben op de dag die hij aangeeft, zeker nu ook zijn beide broers in hun gehören in 2016 en 2017 verklaarden dat hij zich nog steeds in Gaza bevond.

Op basis van het geheel van bovenstaande elementen heeft verzoeker dan ook wel degelijk aannemelijk gemaakt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, zowel op basis van het politiek profiel van zijn familie als op basis van de persoonlijke problemen van zichzelf en zijn broers.”

In een derde onderdeel licht verzoeker uitvoering zijn standpunt toe over de ontoereikende bijstand van UNRWA.

Verzoeker doet een studie over de werkelijke opdracht van UNRWA en besluit:

“De opdracht van UNRWA bestaat er dus in levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood, en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van

UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten."

Verzoeker gaat verder in op de stopzetting van de financiële steun aan UNRWA door de Verenigde Staten en argumenteert dat UNRWA onvoldoende fondsen heeft om zijn activiteiten verder te zetten en dat het bestaan van UNRWA op de helling staat. Hierbij verwijst hij naar en citeert hij uit de COI Focus *"UNRWA financial crisis and its programmes"* van 9 augustus 2019; het nieuwsartikel van de Jordan Times *"UNRWA still faces 1.2 billion USD funding shortfall for 2019"* van 26 januari 2019; het nieuwsartikel van de Jordan Times *"Stockholm talks call for renewing financial, political commitment to UNRWA"* van 13 april 2019 en het nieuwsartikel van Interpress Service *"Will Palestinian refugees pay a heavy price for UNRWA bungling"* van 8 augustus 2019.

Verzoeker bespreekt vervolgens de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en stelt te zullen aantonen dat deze dermate mensonwaardig is dat de standaard voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM is bereikt en kan worden gesproken van dwingende omstandigheden onafhankelijk van zijn wil waardoor hij niet kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij licht daartoe eerst de rechtspraak van het EHRM toe, en stelt dat in deze de rechtspraak zoals ontwikkeld in de zaken M.S.S. alsook Sufi en Elmi van toepassing is. Hij wijst erop dat Gaza door Israël bezet gebied is en dat de militaire acties en blokkade van Gazastrook volgens de VN een collectieve bestraffing uitmaken. Verzoeker meent verder dat de levensomstandigheden in Gaza zo desastreus zijn dat er niet kan worden voorzien in elementaire levensbehoeften zodat onmogelijk kan worden besloten dat UNRWA zijn mandaat nog steeds vervult. Verzoeker verwijst naar een structureel financieel deficit op het niveau van UNRWA, de snel escalerende conflictsituatie, de impact van de Israëlische blokkade, de militaire operatie Protective Edge, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. Hij citeert hierbij uit de Report of the Independent Commission of Inquiry on the 2014 Gaza Conflict; het rapport van UNDP *"Three Years after the 2014 Gaza Hostilities"* van 31 mei 2017 en UNHCR *"Country of origin information on the situation in the Gaza Strip, including restrictions on exit and return"* van 23 februari 2018. Hij verwijst naar de UNRWA publicatie *"Gaza in 2020, a liveable place"* van augustus 2012 waarin wordt gesteld dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden.

Verzoeker betoogt dat in 2017 en 2018 de humanitaire situatie verder significant verslechterde en dat er sprake is van 'dedevelopment'. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Hij citeert hierbij uit UNSCO *"Gaza ten years later"* van juli 2017. Verzoeker wijst erop dat de slechte economische situatie ook een impact heeft op de werkloosheids- en armoedecijfers en verwijst naar het rapport van de The World Bank *"Economie Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee"* van 27 september 2018 en de Nansen Nota 2019/1 *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag"* van 5 april 2019. Verzoeker meent dat dat de socio-economische situatie ook een dramatische impact heeft op het leven van kinderen en verwijst naar het addendum bij de Nansen Nota 2019/1 *"Situatie in de Gazastrook tussen april en augustus 2019"* van september 2019. Verzoeker wijst erop dat de Gazanen in het algemeen sterk afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Het stijgende budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De NGO's zijn dan ook van cruciaal belang voor de Gazaanse bevolking in verschillende domeinen. De afgelopen maanden kregen de NGO's en VN-agenstschappen volgens verzoeker echter af te rekenen met mobiliteitsrestricties en de Gazastrook blijft lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek, volgens verzoeker die citeert uit een rapport van OCHA *"Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory"* van oktober 2018 en OCHA *"Gaza strip: early warning indicators"* van augustus 2019. De toegang tot voedsel is nu reeds erg schaars voor kwetsbare gezinnen. De gezondheidstoestand van de Palestijnen in de Gazastrook is in het algemeen zorgwekkend. Deze toestand is niet alleen te wijten aan verwondingen die werden opgelopen in conflictsituaties, maar ook aan de algemene humanitaire toestand in de Gazastrook. Gaza's broodnodige gezondheidszorg, voor zover deze al bestaande is, staat op de rand van instorting. Dit is niet alleen door een gebrek aan medicijnen, maar ook door de achteruitgang in de toegang tot en de kwaliteit van de zorg, volgens verzoeker. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het verkrijgen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens, aldus verzoeker. Het tekort aan infrastructuur en financiële problemen van UNRWA hebben een impact op de kwaliteit van het onderwijs. Kortom, fundamentele mensenrechten worden de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen. Deze situatie maakt het onmogelijk om een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn, volgens verzoeker die citeert uit S. Roy, *"The Gaza Strip, The Political Economy of De-development"*, Institute for Palestine Studies, 2016.

Verzoeker haalt nog specifieke informatie aan over het Jabalia-vluchtelingenkamp in Gaza, van waar hij afkomstig is en waar zijn familie zich momenteel nog steeds bevindt. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor duidelijk aan dat zijn familie geen toegang heeft tot elektriciteit (maar vier uur per dag in het beste geval) en zeer beperkte toegang heeft tot drinkbaar water. Zijn familie heeft geen generator omdat ze dit niet kunnen betalen, en ze kunnen niet eens benzine kopen. Hij verklaarde dat zijn broer A. momenteel niet meer kan studeren omwille van de moeilijke levensomstandigheden in Gaza. Hij stelde letterlijk dat zijn familie n t genoeg heeft om eten te kopen.

Uit bovenstaande landeninformatie blijkt duidelijk dat de blokkade een enorme impact heeft op de levensomstandigheden van de inwoners van het Jabalia-vluchtelingenkamp.

De verwerende partij voerde echter geen enkel onderzoek naar de concrete levensomstandigheden in het Jabalia-vluchtelingenkamp en hield geen rekening met de concrete situatie ter plaatse. Zij verschuilt zich achter het feit dat verzoekers ouders nog een deel van hun loon ontvangen, en dat zij erin geslaagd zijn 12.000-13.000 euro te betalen voor verzoekers vlucht naar België. Zij gaat er echter aan voorbij dat verzoekers ouders zich diep in de schulden hebben gestoken om deze reis naar België te kunnen betalen. Op basis van hun eigen inkomsten komen zij n t toe om eten te kopen voor het gezin, maar hebben ze niet eens geld om bijvoorbeeld benzine te kopen. Ook de overige familieleden blijven noodgedwongen in Gaza achter omdat het hen aan financiële middelen ontbreekt om het land te verlaten. Daarbovenop is verzoekers vader ernstig ziek, en zijn de medische zorgen die door UNRWA worden geboden compleet onvoldoende om hem te verzorgen. Ten slotte dient verzoekers familie de schulden van verzoekers reis terug te betalen.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert beschikt verzoekers familie bijgevolg helemaal niet over de nodige fondsen en contacten waar verzoeker op kan terugvallen bij een terugkeer naar Gaza. Gelet op de verklaringen van zowel verzoeker als zijn twee broers, en gelet op de beschikbare landeninformatie kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker niet behoort tot de volgens het CGVS bestaande categorie van UNRWA-geregistreerde vluchtelingen die in staat is om de gevolgen van de blokkade op te vangen of te beperken.

Inzake de veiligheidssituatie in Gaza, betoogt verzoeker dat de burgerbevolking in Gaza het slachtoffer werd van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats als antwoord op raketaanvallen van Hamas. Gazanen leven met andere woorden in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid. De militaire aanvallen op Gaza kaderen, samen met de blokkade, binnen het continuüm van een beleid dat is gericht op het verwezenlijken van de politieke doeleinden van Israel. Verzoeker citeert uit UNGA, Human Rights Council, Human rights in Palestine and other occupied Arab territories. Report of the United Nations Fact - Finding Mission on the Gaza conflict, van 25 september 2009. De veiligheidssituatie blijft erg volatiel.

Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israel op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israel gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd.

Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israel door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Verzoeker verwijst naar een rapport UNDP, Three Years after the 2014 Gaza Hostilities van 31 mei 2017 en UNSCO, Report to the Ad Hoc liaison Committee van mei 2017. Verschillende militaire operaties, waarbij cruciale infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen en Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza.

Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen pleegt op grote schaal. Zoals hierboven reeds aangetoond arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan 'We want to live' die recent plaatsvonden in Gaza. Ook de COI Focus van 10 september 2019 waarnaar de verwerende partij verwijst schat de situatie niet optimistisch in, volgens verzoeker. In de recente maanden kreeg de Gazastrook namelijk af te rekenen met een belangrijke opflakking van geweld, die de ergste opflakking sinds 2014 wordt

genoemd. Verzoeker verwijst ook naar informatie specifiek voor de situatie in zijn regio van herkomst, het Jabalia-kamp. Het is duidelijk dat de situatie in de Gazastrook tot op heden nog steeds erg volatiel is, en geen stabiele veiligheid garandeert. Verzoeker loopt louter door zijn aanwezigheid in de Gazastrook al gevaar. Hier bovenop komt zijn specifieke kwetsbaarheid als lid van een politiek geaffilieerde familie, en als minderjarige.

Verzoeker wijst nog op het beginsel van het hoger belang van het kind. Hij zet uiteen dat de algemene situatie in Gaza, zowel op het vlak van veiligheid als op humanitair vlak, door verwerende partij niet werd beoordeeld rekening houdend met zijn specifiek profiel, namelijk dat van niet-begeleide minderjarige Gazaan die afkomstig is uit een vluchtelingenkamp in Gaza.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat het asiëldossier werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt en dat deze informatie onvoldoende mee in overweging werd genomen bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Het feit dat verzoeker binnen enkele maanden meerderjarig wordt doet hieraan geen afbreuk.

Artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet stelt expliciet dat begeleide en niet-begeleide minderjarigen per definitie kwetsbare personen uitmaken. Dit wordt ook bevestigd door artikel 20, lid 3 van de Kwalificatie-richtlijn.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat de asielinstanties rekening moeten houden met het individueel profiel van de verzoeker in het kader van de asielaanvraag. Artikel 4.3.c) van de Kwalificatie-richtlijn stelt daarbij expliciet dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dient te worden geïndividualiseerd, en (onder andere) rekening moet houden met *“de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”*.

Er dient dus een beoordeling te komen van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker om na te gaan of de daden waaraan hij zou kunnen worden blootgesteld overeenkomen met vervolging of ernstige schade. Kwetsbaarheid, leeftijd en psychische problemen leiden niet enkel tot procedurele garanties, maar zijn ook essentieel om te beoordelen of de daden waaraan verzoeker zou kunnen worden blootgesteld overeenkomen met vervolging of ernstige schade, of zoals in casu een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoeker is als niet-begeleide minderjarige erg kwetsbaar. Zijn kwetsbaarheid wordt verhoogd door het feit dat hij in Gaza reeds hardhandig werd aangepakt en gediscrimineerd door Hamas, dat zijn familieleden werden beschoten, ondervraagd en aangehouden, dat zijn socio-economische situatie in Gaza erg precair is en hij bij een eventuele terugkeer op zijn eentje de gevaarlijke Sinai-woestijn moet doorkruisen om terug in Gaza te raken (cf. infra).

Verzoeker houdt vervolgens nog een theoretisch betoog omtrent artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet; bepalingen uit de Procedurerichtlijn en de Kwalificatie-richtlijn, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Algemeen Commentaar n°14 en n° 6 van het VN Kinderrechtencomité, rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, het VN Kinderrechtenverdrag en richtlijnen van UNHCR. Verzoeker benadrukt de lagere bewijslast in hoofde van minderjarigen. Hij meent dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op een grondige manier rekening heeft gehouden met zijn hoger belang als minderjarige, waardoor artikel 24.2 van het Handvest, de artikelen 57/1 en 54 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden.

Zoals hierboven werd aangetoond, heeft verzoeker niet enkel persoonlijke problemen bij een terugkeer naar Gaza, maar zijn ook de veiligheidssituatie en de socio-economische/humanitaire situatie in het Jabalia-vluchtelingenkamp waar verzoeker van afkomstig is en zijn familie nog steeds woont desastreus. Er is sprake van een erg beperkte toegang tot elektriciteit, drinkbaar water en voedsel.

De gezondheidszorg is praktisch onbestaande, en ook de toegang tot onderwijs wordt aanzienlijk beperkt. Het kamp is overbevolkt, en verzoeker woont noodgedwongen met zijn hele familie samen in dezelfde woning. De hygiënische omstandigheden laten daarnaast ook erg te wensen over. De blokkade door Israël zorgt voor een totale ineenstorting van de economie, waarvan de gevolgen op onder meer het vlak van gezondheidszorg te voelen zijn. Ook de regelmatige opflakkingen van geweld, de bombardementen en de onschuldige burgerslachtoffers dragen bij aan de deplorabele situatie in het kamp. Niet alleen de veiligheidssituatie in de Gazastrook en meer specifiek in het Jabalia-vluchtelingenkamp dient in de context van verzoekers hoger belang te worden bekeken, ook de socio-economische omstandigheden wegen enorm veel zwaarder door op een minderjarige. In navolging van wat door UNHCR wordt aangegeven, blijkt bovendien ook duidelijk uit bovenstaande landeninformatie dat het conflict extra desastreuze gevolgen heeft ten aanzien van minderjarigen (cf. supra). Verwerende partij diende verzoekers verzoek om internationale bescherming dan ook in deze context te bestuderen, wat zij in casu volledig heeft nagelaten.

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer naar de Gazastrook, wijst verzoeker erop dat deze wordt beoordeeld in functie van de Rafah-grensovergang. Verzoeker wijst erop dat, in tegenstelling tot het ogenblik dat hij vertrok, de grensovergang opnieuw in handen is van Hamas en niet van de Palestijnse Autoriteit. Een onopgemerkte binnenkomst is bijgevolg niet mogelijk. Een persoon als verzoeker die uit een politiek actief gezin komt zal op geen enkele manier de grensovergang kunnen passeren zonder door Hamas te worden ondervraagd, geïntimideerd of zelfs gearresteerd.

Bovendien stelt de vraag zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en in toepassing van het Verdrag van Chicago worden teruggedreven naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Daarnaast hebben de Egyptische autoriteiten Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Cairo naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie; pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een *unpredictable gateway*. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen worden gepleegd door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen. Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah-grensovergang steeds een onzeker gegeven is, afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Verzoeker verwijst naar OCHA, Recent trends in Palestinian access from Gaza: Erez and Rafah crossings van 8 oktober 2018. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend. Hieruit volgt dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Het CGVS past voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toe. In toepassing van het standpunt van UNHCR over artikel 1D Vluchtelingenverdrag dient niet te worden aangetoond dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden ook die terugkeer verhindert, volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdendeerd te worden.

UNHCR stelt hierover:

“iv) Practical, legal and/or safety barriers preventing an applicant from (re)availing him/herself of the protection or assistance of UNRWA

g. Practical barriers include obstacles which prevent access the UNRWA area of operation, for example, because of border closures. (...)

i. Barriers relating to safety or personal security which prevent (re)availment could include dangers en route such as minefields, factional fighting, shifting battle fronts or the threat of other forms of harassment, violence or exploitation, preventing the applicant from being able to return safely. Up-to-date information on the realistic prospect of being able to re-avail oneself of the protection or assistance is required. The feasibility of (re)availment cannot be assessed in the abstract.”

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en stelt dat tevens rekening moet worden gehouden met de rechtspraak van het EHRM in de zaak Salah Sheekh, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land om zijn bestemming te bereiken door onveilige gebieden moet reizen.

Uit recente informatie blijkt dat de situatie van onveiligheid nog steeds bestaat in het noorden van Sinai:

“All the main roads in North Sinai are tightly controlled by dozens of army checkpoints and military installations. Witnesses told Human Rights Watch that soldiers at the checkpoints sometimes shot at approaching individuals and civilian vehicles that posed no apparent security threat. Human Rights Watch documented three of these likely unlawful killings.” (Human Rights Watch, If You Are Afraid for Your Lives, Leave Sinai!, 28 mei 2019).

Verzoeker haalt ook reisadvies van de Franse en Canadese overheden aan. Zoals ook wordt vermeld in de meest recente COI Focus: Retour dans la bande de Gaza, neemt een tocht van Cairo naar Rafah een dag en een nacht in beslag. Als minderjarige is verzoeker extra kwetsbaar in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, waardoor het in zijn hoofd zeker een manifeste schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt om deze gevaarlijke tocht te ondernemen. Hiermee werd op geen enkele manier rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Verzoeker besluit als volgt:

"Artikel ID van het Vluchtelingenverdrag voorziet dat Palestijnse vluchtelingen van rechtswege moeten worden erkend als vluchteling wanneer de bijstand van UNRWA om welke reden dan ook heeft opgehouden te bestaan. Hierboven werd aangetoond dat verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt door de politieke affiliatie van zijn gezin met Fatah. Zowel verzoeker zelf als zijn gezin dienden reeds verschillende vervolgingsfeiten te ondergaan. UNRWA kampt met een chronische onderfinanciering, waarbij het op dit punt onduidelijk is hoe lang UNRWA nog zal kunnen blijven voortbestaan. Deze laatste maand van 2019 kampt de organisatie met een tekort van 89 miljoen USD, bovenop 50 miljoen USD van het core budget dat niet betaald werd. De financiële crisis gaat zo ver dat zelfs de voedselbedeling niet kan worden gegarandeerd.

Deze situatie vindt zijn weerslag in de desastreuze omstandigheden in de Gazastrook, onder meer in de vluchtelingenkampen. De slechte socio-economische omstandigheden zijn een rechtstreeks gevolg van de Israëlische politiek en de blokkade die werd ingevoerd. Als minderjarige is verzoeker hier extra vatbaar voor. Ook de veiligheidssituatie in Gaza laat te wensen over, met verschillende opflakkeringen van geweld waardoor de inwoners al jaren geen stabiliteit meer kennen. Dit conflict heeft eveneens een directe weerslag op de socio-economische omstandigheden in het kamp, met name de toegang tot elektriciteit, drinkbaar water en voedsel, de tewerkstellingsmogelijkheden, de algemene gezondheidstoestand en de beschikbaarheid van de gezondheidszorg.

Ook een terugkeer naar Gaza, in de veronderstelling dat verzoeker aan de nodige reisdocumenten zou raken, via het volatiele Sinai-gebied is omwille van de veiligheidssituatie ter plekke niet mogelijk.

Ten slotte werd verzoekers kwetsbaarheid als minderjarige niet in rekening gebracht, en werd het hoger belang van het kind in de asielprocedure volledig buiten beschouwing gelaten. Om al deze redenen schendt verwerende partij alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

"2. US DEPARTMENT OF STATE, Annual report on human rights in 2018, 13 maart 2019, <https://www.ecoi.net/en/document/2004311.html>;

3. FREEDOM HOUSE, Gaza Strip: Annual report on political rights and civil liberties in 2018, 4 februari 2019, <https://www.ecoi.net/en/document/2004334.html>;

4. UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, 23 februari 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1425917/1930_1520326763_5a9908ed4.pdf;

5. UK HOME OFFICE, Operational Guidance Note. Occupied Palestinian Territories, 19 maart 2013, <https://www.refworld.org/pdfid/5149944f2.pdf>;

6. FRANCE: OFPRA, Territoires palestiniens : Les persécutions de la part de Hamas à l'encontre des membres du Fatah à Gaza, 19 oktober 2016, <https://www.refworld.org/docid/593a5bbd4.html>;

7. Gehoorverslag Amjad ABUGHABEN ;

8. Gehoorverslag Ismail ABUGHABEN ;

9. Foto's werkzaamheden ouders ;

10. Beslissingen tot erkenning van de vluchtelingenstatus ABUGHABEN Ismail en Amjad;

11. UNRWA, "UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totaling USD 1.2 billion, 29 januari 2019, <https://www.unrwa.org/newsroom/pressreleases/unrwa-launches-2019-emergencv-appeals-and-budget-requirementtotaling-us-12>;

12. UNRWA, "UNRWA Commissioner-General calls for urgent political and financial support at the arab league summit", 11 september 2019, <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-commissioner-generalcalls-urgent-political-and-financial-support-arab>;

13. FOREIGN POLICY, U.N. Aid Chief Quits Amid Probe Into Palestinian Refugee Program, 6 november 2019, <https://foreignpolicv.com/2019/11/06/un-aid-chiefquits-investigation-palestinian-refugee-program-pierre-krahenbuhl/>;

14. REUTERS, Ex-head of U.N. Palestinian refugee agency denies wrongdoing amid misconduct probe, 7 november 2019, <https://www.reuters.com/article/uspalestinians-unrwa/ex-head-of-u-n-palestinian-refugee-agencv-denieswrongdoing-amid-misconduct-probe-idUSKBNIXHIL5>;

15. NANSEN Note 2019/1, "Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing van artikel ID Vluchtelingenverdrag", 5 april 2019;

16. Addendum NANSEN Note 2019/1, "Situatie in de Gazastrook tussen April en Augustus 2019", September 2019;

17. UNRWA, Where we work. Jabalia camp, <https://www.unrwa.org/where-wework/gaza-strip/iabalia-camp>;

18. INTERPAL, Jabalia Refugee Camp, Gaza, 20 januari 2017, <https://www.interpal.org/2017Q120-iabalia-refugee-camp-gaza/>;

19. B. Usuma Ibrahim e.a., "Urban Planning Analyses of Refugee Camps, Jabalia as Case Study-Gaza Strip, Palestine", International Journal of Science and Research, april 2016;

20. IMEMC, *Israeli Missiles Kill a Third Palestinian in Gaza*, 12 september 2019, <https://imemc.org/article/israeli-missiles-kill-a-third-palestinian-in-gaza/>;
21. PCHR, *Car blown up by unknown perpetrators in Jabalia refugee camp*, 14 maart 2019, <https://pchrgaza.org/en/?p=12130>;
22. AMNESTY INTERNATIONAL, *Gaza Strip: Severe crackdown by Hamas security forces against protesters since mid March 2019*, 18 maart 2019, <https://www.ecoi.net/en/document/1458929.html> ;
23. The Guardian, *'The world stands disgraced'-Israeli shelling of school kills at least 15*, 31 juli 2014, <https://www.theguardian.com/world/2014/jul/31/world-disgrace-gaza-un-shelter-school-israel>;
24. HUMAN RIGHTS WATCH, *Gaza: Israeli attack on school needs full UN investigation*, 7 januari 2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/07/gaza-israeli-attacks-school-needs-full-un-investigation>;
25. UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 22 december 2009, <https://www.unhcr.org/publications/leqal/50ae46309/guidelines-international-protection-8-child-asylum-claims-under-articles.html>:".

3. Nota met opmerkingen

Op 2 juli 2019 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. Zij voegt daarbij volgende stuk toe:

- COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019.

4. Nieuwe stukken

4.1. De verwerende partij maakt op 16 juni 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 6 maart 2020.

4.2. Verzoeker maakt op 17 juni 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met actuele elementen over de budgettaire tekorten van UNRWA, de impact van de COVID-19-crisis op de fondsen van UNRWA en zijn capaciteit om essentiële voorzieningen en hulp te kunnen bieden en de impact van de COVID-19-crisis op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza.

"1. UNRWA, *End of year message from the Commissioner-General to UNRWA Staff*, 31 december 2019, <https://www.unrwa.org/newsroom/official-statements/end-of-year-message-commissioner-general-unrwa-staff> ;

2. UNRWA, *UNRWA Launches 2020 Budget Appeal for US \$1.4 billion* - Press Release, 31 januari 2020, <https://www.unrwa.org/unispal/document/unrwa-launches-2020-budget-appeal-for-us-1.4-billion-press-release> ;

3. UNRWA, *UNRWA calls for urgent political and financial support at the Arab League*, 8 maart 2020, <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-calls-for-urgent-political-and-financial-support-arab-league> ;

4. DAILY SABAH, *Funding crisis cripples UNRWA operations in occupied Palestinian territories amid pandemic*, 6 mei 2020, <https://www.daily-sabah.com/world/mideast/funding-crisis-cripples-unrwa-operations-in-occupied-palestinian-territories-amid-pandemic>;

5. UNRWA, *UNRWA launches new coronavirus US\$ 93.4 million emergency appeal for Palestine refugees*, 8 mei 2020, <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-launches-new-coronavirus-us-93.4-million-emergency-appeal-palestine>;

6. AL-MONITOR, *Intel: Amid US funding gap, UN Palestinian refugee agency seeks \$93M in coronavirus aid*, 9 mei 2020, <https://www.al-monitor.com/pulse/originals/2020/05/unrwa-palestinian-aid-trump-funding-coronavirus-aid.html>;

7. OXFAM, *COVID-19 in Gaza: Urgent need for response-8*. ICG, *The Gaza Strip and COVID-19: Preparing for the Worst*, 1 april 2020, <https://www.crisisgroup.org/middle-east-north-africa/eastern-mediterranean/israel-palestine/b75-gaza-strip-and-covid-19-preparing-for-the-worst> ;

9. A. BAJEC, *Besieged Gaza on the verge of coronavirus catastrophe*, 15 april 2020, <https://en.aantara.de/content/covid-19-pandemic-besieged-gaza-on-the-verge-of-coronavirus-catastrophe> ;

10. Gisha, *Crossings update: Israel to impose extensive travel restrictions at Erez Crossing over Coronavirus concerns*, 11 maart 2020, <https://gisha.org/updates/10996> ;

11. Gisha, *Crossings update: Hundreds return to Gaza via Rafah Crossing, travel via Erez still heavily restricted. Movement of goods continues as usual*, 20 april 2020, <https://gisha.org/updates/11120>;

12. OCHA, *COVID-19 Emergency Situation Report 5*, 14 - 20 april 2020, <https://www.ochaopt.org/content/covid-19-emergency-situation-report-5>."

4.3. Op 26 juni 2020 maakt de verwerende partij een op 25 juni 2020 gedateerd schriftelijk verslag over, nadat de Raad ter terechtzitting conform artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een schriftelijk verslag aan de verwerende partij heeft gevraagd over de bij de aanvullende nota gevoegde stukken.

De verwerende partij voegt hierbij de zogenaamde Covid-19 weekly update van UNRWA, met name:

- stuk (i): UNRWA, "Covid-19 weekly update 20-26 April 2020";
- stuk (ii): UNRWA, "Covid-19 weekly update 27-3 May 2020";
- stuk (iii): UNRWA, "Covid-19 weekly update 4-10 May 2020";
- stuk (iv): UNRWA, "Covid-19 weekly update 11-17 May 2020";
- stuk (v): UNRWA, "Covid-19 weekly update 18-24 May 2020";
- stuk (vi): UNRWA, "Covid-19 fortnightly update 25-7 June 2020".

4.4. Verzoeker dient bij aangetekende brief van 9 juli 2020 een replieknota in, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Hij voegt hierbij volgende stukken:

- 1. OFFICE OF THE UNITED NATIONS SPECIAL COORDINATOR FOR THE MIDDLE EAST PEACE PROCESS, Paper to the Ad-Hoc Liaison Committee, 2 juni 2020, https://unsco.unmissions.org/sites/default/files/unsco_ahlc_paper_-_iune_2020_O.pdf;
- 2. GISHA, Unemployment in the first quarter of 2020: Further rise in Gaza's unemployment rate; 26,500 people lost their jobs even before the pandemic, 10 juni 2020, <https://qisha.org/updates/11275>;
- 3. COMCEC, The Impacts of COVID-19 on Food Security and Agriculture in Palestine, 30 juni 2020, <http://www.comcec.org/en/wp-content/uploads/2020/07/3-D-Palestine.pdf>;
- 4. DAILY SABAH, Poverty to double in occupied Palestinian territories due to COVID-19 outbreak, World Bank warns, 1 juni 2020, <https://www.dailysabah.com/world/mideast/poverty-to-double-in-occupied-palestinian-territories-due-to-covid-19-outbreakworld-bank-warns>;
- 5. UN NEWS, Coronavirus pandemic threatens to plunge millions in Arab region into poverty and food insecurity, 1 april 2020, <https://news.un.org/en/story/2020/04/1060822>;
- 6. T.K. LIN e.a., "Food Insecurity in the Occupied Palestinian Territory: Reflections in Light of the COVID-19 Lockdown", LONDON SCHOOL OF ECONOMICS AND POLITICAL SCIENCE MIDDLE EAST CENTRE BLOG, 31 maart 2020, <https://blogs.lse.ac.uk/mec/2020/03/31/food-insecurity-in-the-occupied-palestinianterritory-reflections-in-light-of-the-covid-19-lockdown/>.

5. Bevoegdheid en voorafgaande opmerkingen

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

5.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 van dezelfde wet bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft een algemeen geformuleerd artikel dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Het middel is in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

5.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan worden afgeleid dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt uit de beschikbare informatie aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waarin het tegendeel kan worden vastgesteld.

7.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek het agentschap voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit hebben aangepakt.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit werd gereduceerd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn verder niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het is belast. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza wordt betaald met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd –, te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen in van andere noodprogramma's zoals het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”* en het *“Job Creation Programme”*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het agentschap genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zouden worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en

Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om de kernopdracht waarmee het belast is uit te voeren.

In een aanvullende nota stipt verzoeker wederom de financiële tekorten van UNRWA aan, betoogt hij vervolgens dat de COVID-19-pandemie UNRWA extra onder druk zal zetten en zal beletten zijn taak naar behoren te vervullen.

Op basis van verweerders schriftelijk verslag en de daarbij gevoegde Covid-19 weekly en fortnightly updates van UNRWA, stelt de Raad het volgende vast.

Op 8 mei 2020 heeft UNRWA een *'emergency appeal'* voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 10 juni 2020 was reeds 42% van het gevraagd bedrag toegezegd (zie stuk vi, p. 10). Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie. Voor Gaza betekent dit dat alle bevestigde COVID-19-gevallen zijn opgespoord en in quarantaine worden gehouden. Er werden 18 triagecentra geopend in schoolgebouwen om patiënten met ademhalings symptomen te isoleren. Er zijn eveneens 4 triagecentra geopend in de gezondheidscentra. Het doel is om de gezondheidscentra, die nog steeds operationeel zijn (enkel bepaalde dienstverlening is tijdelijk teruggedeschoefd of opgeschort) zoveel mogelijk te beschermen. Verder zijn er telefonische meldpunten opgericht teneinde consultaties op afstand mogelijk te maken en worden de essentiële geneesmiddelen van patiënten ouder dan 70 jaar en/of met diabetes thuisbezorgd. Een aantal scholen werden aangepast en uitgerust voor gebruik als gezondheidscentrum en distributiecentrum.

Om drukke bevoorradingscentra te vermijden werd er een systeem op poten gezet waardoor de voedselpakketten, die normaal per kwartaal worden verdeeld, aan ruim een miljoen families zullen worden thuisbezorgd.

Studenten hebben voorts toegang tot hun studieplannen en er werden *"Self Learning Materials"* alsook een interactief leerprogramma ontwikkeld.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat UNRWA weliswaar genoodzaakt is om in het licht van de COVID-19-pandemie enkele maatregelen te nemen, doch dat de organisatie bijstand blijft verlenen aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. De verwerende partij kan dan ook worden bijgetreden in het standpunt dat niet kan worden gesteld dat UNRWA niet meer in staat is zijn kernopdracht op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening uit te voeren.

Verzoeker herhaalt in zijn replieknota dat UNRWA heden nog steeds te kampen heeft met financiële problemen en tekorten, hij stelt dat de verwerende partij geen enkele recente informatie bijbrengt omtrent de financiële situatie van UNRWA en meent dat de UNRWA-activiteiten in de toekomst niet gegarandeerd kunnen worden.

De Raad benadrukt dat de financiële problemen van UNRWA niet worden betwist, maar zoals verzoeker zelf aangeeft blijkt niet dat UNRWA alle activiteiten heeft stopgezet. Het betoog in de replieknota is niet van die aard dat het afbreuk doet aan de voormelde bevinding dat UNRWA, zelfs in het licht van de COVID-19-pandemie, nog steeds in staat blijft bijstand te verlenen aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en zijn kernopdracht op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening, inclusief voedselverlening, uit te voeren. Dat UNRWA heden deze kerntaken niet kan vervullen, kan niet in de bijgebrachte landeninformatie worden gelezen noch wordt dit concreet aangetoond.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nieuwsartikelen en verslagen citeert en voegt die uiting geven aan een bezorgdheid voor de mogelijke gevolgen van een (grootschalige) COVID-19-uitbraak, stelt de Raad vast deze alle dateren van maart en april 2020, dit is aan het begin van de pandemie, en niet noodzakelijk de huidige situatie weerspiegelen.

De Raad wijst erop dat in Gaza tot op heden een totaal van 71 besmettingsgevallen op een bevolking van 2 miljoen werd gedetecteerd en dit ondanks de grote bevolkingsdichtheid. Zelfs indien het werkelijke aantal besmettingen in de Gazastrook hoger zou liggen, dan blijkt uit geheel van de landeninformatie bijgebracht door beide partijen niet dat er heden sprake is van een alarmerend hoog aantal besmettingen. Hoewel in het begin van de pandemie werd gevreesd voor een potentiële ramp, kan heden niet worden gesteld dat zulks zich heeft voltrokken. Evenmin blijkt dat de gezondheidszorg in de Gazastrook op instorten staat. De Raad verwijst naar de hierboven besproken maatregelen die UNRWA heeft genomen om gepast te kunnen reageren op de COVID-19-crisis op het gebied van gezondheidszorg. In de laatste UNRWA fortnightly update van 25 mei tot 7 juni 2020 stelt UNRWA zelf dat de gezondheidszorg op alle niveaus de nodige flexibiliteit en weerbaarheid heeft vertoond in het licht van deze crisis en zich heeft

aangepast om basisgezondheidszorg te kunnen blijven aanbieden in zijn mandaatgebieden, inclusief de Gazastrook. UNRWA maakt geen gewag van enige tekort wat betreft medisch apparatuur en voorzieningen en medisch personeel. Dat de situatie niet langer als acuut wordt beschouwd, blijkt ook uit het feit dat UNRWA zijn Covid-19 updates niet langer wekelijks maar tweewekelijks publiceert.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig

uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden geviséerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensive Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek haar vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd is dan ook geen sprake.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de situatie van Palestijnen in de grensprocedure die onder het Verdrag van Chicago vallen, stelt de Raad vast dat dit niet de situatie is waarin verzoeker zich bevindt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat

verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoeker beweert dat hij als lid van een politiek actieve familie niet ongemerkt de grenspost van Rafah kan voorbijkomen zonder door Hamas te worden ondervraagd, geïntimideerd of gearresteerd. Dat sommige familieleden in het verleden moeilijkheden ondervonden omwille van hun politieke activiteiten wordt vooralsnog niet betwist, maar zoals hierna zal blijken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hijzelf voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, noch dat Hamas hem zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook, zoals hierna zal blijken. Verzoekers betoog overtuigt aldus niet. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Verzoeker vermeldt nog de impact van de COVID-19-crisis op de mogelijkheid tot terugkeer. De Raad beaamt dat deze crisis heeft geleid tot een sluiting van grenzen over de gehele wereld in een poging om de verspreiding van het virus te stoppen. Deze sluiting van de grenzen is echter tijdelijk en strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen dan ook in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen ter indamming van de coronapandemie. De opgelegde restricties hebben weliswaar tot gevolg dat een terugkeer naar Gaza praktisch wordt bemoeilijkt, doch zijn in wezen tijdelijk van aard.

De sluiting van de grenzen in verschillende landen wordt opgeheven naargelang de gezondheidssituatie positief evolueert. Ook eventuele quarantaineverplichtingen worden dan versoepeld.

Uit het gegeven dat de grenspost in Rafah sinds mei 2020 niet meer open is geweest, blijkt enkel dat er heden tijdelijke praktische belemmeringen zijn om terug te keren naar Gaza en niet dat de grensovergang definitief gesloten is. Evenmin blijkt dat deze praktische belemmeringen tot gevolg hebben dat verzoeker voor onbepaalde tijd wordt geconfronteerd met een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Gaza omwille van de COVID-19-crisis. De replieknota van verzoeker en daarbij gevoegde informatie tonen niet anders aan.

De Raad onderstreept nog dat het COVID-19-virus niet uitgaat van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging en tegen wie bescherming nodig is.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

7.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweer-systeem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de

Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de

terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is. De Raad komt tot dezelfde conclusie voor wat betreft de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Jabalia in het bijzonder. Ook hier laat de informatie die verzoeker aanbrengt in zijn verzoekschrift niet toe vast te stellen dat de onveiligheid en het geweld waarmee het vluchtelingenkamp wordt geconfronteerd systematisch alle inwoners van dit kamp treffen.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza en het Jabalia-vluchtelingenkamp specifiek, die ofwel verouderd is dan wel (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Waar hij in zijn aanvullende nota poneert dat de COVID-19-crisis ook een impact heeft op de stabiliteit van de (reeds gebrekkige) veiligheidssituatie ter plaatse, stelt de Raad vast dat verzoeker citeert uit een bron die louter veronderstellingen maakt en hypothesen opwerpt over wat er mogelijk zou kunnen gebeuren, hetgeen evenmin een ander licht kan werpen op bovenstaande beoordeling.

72.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat heeft geleid tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* moet worden bestempeld als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten, de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten alsook de interne twisten tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit/Fatah een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon die in de Gazastrook woont in precare omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium “persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die erkent dat bepaalde humanitaire of socio-economische omstandigheden in sommige gevallen een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen vormen en aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. Verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat zijn socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet verzoeker tevens aantonen dat hij omwille van zijn persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en tevens blijkt dat het voor UNRWA onmogelijk is om verzoeker levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Deze test verschilt dus niet van de test die verzoeker in zijn verzoekschrift vooropstelt.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt:

“In casu blijkt dat u in Jabaliya Camp woonde samen met uw ouders en twee broers, [A.] en [S.]; deze laatste is gehuwd is en heeft twee kinderen. Uw zus woont bij haar echtgenoot in al Tauba, dichtbij uw woonplaats. Uw familie in het Jabaliya camp is eigenaar van een huis van drie etages, de hele familie woont daar, zo stelt u. Uw ouders namen vooraanstaande posities in binnen Fatah en trekken beiden nog een 60 à 70 % van hun loon. Uw broer [S.], die een eigen auto heeft en taxichauffeur is springt ook bij in het onderhoud van de familie. Uw familie kan daarenboven actueel nog steeds rekenen op medische bijstand van UNRWA en uw broer [S.] kan aanspraak maken op voedselhulp. Dit alles bij elkaar is voldoende om van te leven, zo stelt u. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder zo’n 12.000 of 13.000 dollar heeft betaald voor uw reis naar Europa, wat toch een zeer aanzienlijk bedrag is. U stelt eigenlijk niet te weten hoe uw moeder aan dit geld geraakte, u meent dat ze wat spaargeld had en een deel heeft geleend. Het gegeven dat uw moeder een dergelijk groot bedrag kon betalen voor uw reis wijst

erop dat uw familie toch over de nodige fondsen en contacten beschikt. Uit het geheel van deze observaties blijkt dat u kan terugvallen op uw netwerk in Gaza (CGVS p.4-6, 8)."

Uit verzoekers verklaringen komt duidelijk naar voren dat wat betreft huisvesting, zijn familie beschikt over een wooneigendom. Dit is een huis van drie etages waarvan verzoeker bevestigt dat het in goede staat is. Het huis biedt onderdak aan verzoeker, zijn ouders en twee broers van wie één broer, S., getrouwd is en twee kinderen heeft (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 5)

Verzoeker verklaarde verder dat de familie leeft op de inkomsten van zijn broer S. als taxichauffeur en de (pensioen)salarissen van zijn ouders. Weliswaar ontvangen zijn ouders daarvan 60 tot 70%, maar verzoeker bevestigde dat ze voldoende krijgen om te eten en te drinken. Volgens verzoeker is het geen luxelevens maar voldoende om van te leven (ibid., p. 6, in fine). Broer S. kan tevens aanspraak maken op voedselpakketten (ibid., p. 6). Wat betreft de toegang tot voedsel maakt verzoeker aldus geen gewag van ernstige tekorten of moeilijkheden. Er blijkt aldus niet dat verzoeker en zijn familie niet in hun voedselbehoeften kunnen voldoen.

Verzoeker lichtte ook toe dat zij toegang hebben tot drinkbaar water via de kraan van de gemeente. Op de momenten dat er drinkwater is, zetten zij water opzij voor die momenten dat er geen water is. De familie heeft ook een watertank. Er is 4 uur per dag elektriciteit maar de familie heeft geen generator, die veel verbruikt en veel kost aan benzine, die zij niet kunnen kopen (ibid., p. 7). Dat verzoeker en zijn familie daardoor niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften, blijkt echter niet. Problemen inzake toegang tot sanitaire voorzieningen worden door verzoeker niet gemeld.

Verzoeker verklaarde dat zijn broer A. niet verder kan studeren aan de universiteit omwille van de levensomstandigheden (ibid., p. 5), maar dit gegeven impliceert op zich geen situatie van extreme armoede waardoor hij en zijn familie niet kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften. Verder blijkt dat verzoeker, zijn broers en zussen allen UNRWA-scholen bezochten en minstens een lagere schoolopleiding hebben genoten (ibid., p.6) en dat UNRWA op school tijdens de pauze voor het eten van de studenten zorgde (ibid., p. 6).

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij en zijn familie medische bijstand van UNRWA genoten, waardoor ziekenhuiskosten ofwel volledig werden gedekt, of er enkel een heel klein bedrag moest worden betaald (ibid., p. 6). Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de medische zorgen die door UNRWA worden geboden *"compleet onvoldoende [zijn] om hem te verzorgen"*, maar laat na dit betoog, dat niet eerder op het CGVS werd aangehaald, enigszins te staven of te concretiseren.

Verzoeker wijst erop dat zijn ouders zich diep in de schulden hebben gestoken om zijn reis naar België te betalen en dat zij deze dienen terug te betalen. De Raad herinnert eraan dat verzoeker eerder verklaarde niet te weten waar zijn moeder het geld vandaan haalde, dat ze waarschijnlijk had geleend en wat spaargeld had. De commissaris-generaal kon op basis hiervan terecht afleiden dat verzoekers familie over de nodige fondsen en contacten beschikt. Door heden zonder meer te stellen dat zijn familie de schulden van reis moet terugbetalen, toont verzoeker niet aan dat zij daardoor in een situatie van extreme armoede zullen terechtkomen waardoor zij onmogelijk in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien. Dat de overige familieleden noodgedwongen in Gaza moesten achterblijven bij gebrek aan financiële middelen is niet onaannemelijk, maar betekent op zich niet dat zij zich in een situatie van extreme armoede bevinden.

Door verder louter te verwijzen naar de budgettaire tekorten van UNRWA, de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en in het Jabalia-vluchtelingenkamp specifiek, alsook door te wijzen impact ervan op het leven van kinderen, brengt verzoeker, die inmiddels meerderjarig is, geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota nog dat de COVID-19-crisis ook een impact heeft op de socio-economische situatie van de inwoners van Gaza. Hij verwijst onder meer naar de stijging van het werkloosheidspercentage, de economische impact op de werklozen die het eerst getroffen zullen worden, de stijging van de prijzen waardoor men niet meer in basisbehoeften kan voorzien, het ontstaan van nieuwe kwetsbare groepen, een verwachte stijging van mentale en psycho-sociale noden en gender-gerelateerd geweld. Ook in zijn replieknota herhaalt verzoeker dit betoog en citeert hij uit objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat de gevolgen van de COVID-19-crisis in Gaza op socio-economisch vlak reeds zichtbaar worden, inclusief de werkloosheidsgraad, de toegang tot voedsel en de algehele armoedegraad. De Raad betwist niet dat de COVID-19-crisis socio-economische gevolgen heeft in de Gazastrook alsook een impact op de humanitaire omstandigheden aldaar. Hij herinnert evenwel aan wat hierboven werd uiteengezet, met name dat een UNRWA-Palestijn moet aan tonen dat zijn socio-economische situatie moet worden bestempeld als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, met name dat hij zich in een situatie van extreme armoede bevindt die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en

huisvesting. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt niet dat verzoeker zich in een dergelijke situatie bevindt. Door enkel algemeen te verwijzen naar de impact van de COVID-19-crisis op de socio-economische situatie in Gaza brengt verzoeker geen concrete, op zichzelf betrokken elementen aan die tot een andere beoordeling van zijn individuele situatie moeten leiden.

In zijn replieknota stelt verzoeker dat de situatie van zijn familie sinds de COVID-19-crisis alleen maar is verslechterd. Hij brengt evenwel geen enkel concreet element aan dat deze loutere bewering enigszins aannemelijk maakt en kan bij gebrek hieraan niet dienstig voorhouden dat hun levensomstandigheden moeten worden gerevalueerd. Verder herhaalt verzoeker het betoog dat hij al eerder in zijn verzoekschrift uiteenzette, zodat de Raad kan volstaan met een verwijzing naar wat hierboven werd besproken. Dat zijn vader ernstig ziek is en dat zijn familie in het Jabaliya-vluchtelingenkamp woont, wijzigt niets aan bevinding dat de levensomstandigheden van zijn familie behoorlijk zijn in het licht van de plaatselijke context en dat niet blijkt dat er sprake is van een situatie van extreme armoede waarbij verzoeker niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren. Er blijkt niet dat verzoeker in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico loopt op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht.

B. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Gaza heeft verlaten naar aanleiding van een bedreiging door Hamas aan het adres van zijn moeder om haar zonen kwaad te berokkenen.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

Vooreerst stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal niet in vraag dat verzoekers familie aan Fatah gelieerd is. Evenmin worden de functies die zijn ouders bij Fatah vervulden en vervullen in vraag gesteld. De foto's die verzoeker bij het CGVS voorlegde en heden bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 9) zijn daarvan getuige.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar rapporten van de Freedom House (2019), UNHCR (2018), UK Home Office (2013) en OFPRA (2016) waaruit blijkt dat Hamas zich in de Gazastrook schuldig maakt aan arrestaties, detentie en foltering van personen die gelieerd zijn aan Fatah of aan wie dit wordt toegeschreven. Verzoeker leidt hieruit af dat de politieke affiliatie van zijn familie met Fatah voldoende is om te besluiten dat hij alleen al hierom door Hamas gevisieerd zal worden en niet kan terugkeren naar de Gazastrook.

In de landeninformatie en het landenbeleid dat verzoeker aanreikt, leest de Raad dat in het kader van de machtsovername door Hamas van de Gazastrook in 2007 en in de nasleep daarvan sommige (vermeende) Fatah-leden en -sympathisanten, alsook hun familieleden, het slachtoffer zijn geworden van willekeurige arrestaties en mishandeling door Hamas.

Uit voormelde informatie blijkt evenwel niet dat alle (vermeende) Fatah-leden en -sympathisanten, alsook hun familieleden, actueel in Gaza het voorwerp zijn van groepsvervolgung.

Het loutere gegeven een (vermeende) Fatah-lid of -sympathisant te zijn, of een familielid hiervan, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen. Er kan uit de voorgelegde informatie niet worden afgeleid dat de situatie in Gaza dermate ernstig is voor

(vermeende) Fatah-leden en -sympathisanten, alsook hun familieleden, dat verzoeker louter omwille van zijn profiel, met name een lid van een Fatah-gelieerde familie, dreigt te worden geïdoleerd.

Dit neemt niet weg dat (vermeende) Fatah-lid of -sympathisanten, of hun familieleden, nood kunnen hebben aan bescherming doch uit de beschikbare informatie blijkt dat zulks afhankelijk is van hun individuele omstandigheden. In andere woorden, het volstaat niet louter aan te halen dat de verzoeker valt onder een bepaald profiel om het bestaan van persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid vast te stellen, maar er moet ook aan een individualiseringsvereiste worden voldaan.

Het verzoek om internationale bescherming dient dan ook in het licht van deze informatie te worden beoordeeld.

In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker terecht zal komen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij terugkeer naar Gaza, moet aldus rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden die een invloed kunnen hebben op dit risico. Het is in beginsel aan de verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt terecht te komen in een persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid bij terugkeer naar Gaza.

Zoals reeds gesteld, wordt niet betwist dat zijn familie gelieerd is aan Fatah, noch worden de functies van zijn ouders bij Fatah in vraag gesteld. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor bij het CGVS melding van intimidatie, geweld, huiszoekingen en moeilijkheden die zijn ouders, en met name zijn moeder, zouden hebben ondervonden nadat Hamas in 2007 aan de macht kwam in Gaza. Hij vermeldde verschillende incidenten die zich hebben voorgedaan in 2010 en 2012 alsook oproepingen en huiszoekingen in de periode van 2012 tot 2017 in het kader van zijn moeder deelname aan betogingen. Uit de gehoorverslagen van zijn broers, die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat deze broers in tempore non suspecto (2016 en 2017) in grote lijnen hetzelfde relaas brachten. Verzoeker gaf ook aan dat hij tijdens één van de huiszoekingen geslagen zou zijn en verklaarde dat hij tijdens de eerste jaren na de machtsovername door Hamas niet naar buiten mocht gezien de bedreigingen aan het adres van zijn moeder.

Hoewel dit relaas, in het licht van de beschikbare landeninformatie en gelet op het profiel van zijn ouders, niet geheel onaannemelijk is, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat ondanks de door verzoeker beschreven gang van zaken, zijn ouders nog steeds in de Gazastrook verblijven. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat indien verzoekers ouders van oordeel waren dat hun leven daar in gevaar was, zij Gaza reeds zouden hebben verlaten, quod non.

Verzoeker werd hiernaar gevraagd en antwoordde: *“als je inwoner bent dan weet je dat je moeder zich meer zorgen maakt om haar kinderen, eerst de veiligheid van de kinderen, ze is bekend als voorzitter van de vrouwenfederatie, om eerlijk te zijn, moest mijn familie de mogelijkheid hebben op financieel vlak, dan zouden mijn moeder en de rest van mijn familie vertrekken”* (ibid., p. 11). Verzoekers uitleg biedt, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geen afdoende verschoning voor het gegeven dat zijn ouders nog steeds in Gaza verblijven. Mocht zijn moeder menen dat haar leven en het leven van haar gezin in gevaar was, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat, gezien de functies die zij en haar echtgenoot bekleedden binnen Fatah en het netwerk dat ze moeten hebben opgebouwd, er wel degelijk mogelijkheden zouden zijn gecreëerd opdat zij en haar familie Gaza zouden hebben kunnen verlaten.

In de mate dat verzoeker claimt dat de veiligheid van haar kinderen een prioriteit is, is het weinig aannemelijk dat zijn moeder nadat zij bedreigingen ontving van Hamas om haar zonen kwaad te berokkenen in 2010, er toch voor kiest om in het geheim nog actief te zijn voor de vrouwenfederatie en deel te nemen aan betogingen (ibid., p. 4-5).

Bovendien blijkt uit het relaas van verzoeker dat de moeilijkheden die de familie ondervond, te kaderen zijn in de machtsovername door Hamas in de Gazastrook en de nasleep ervan, met name het stabiliseren van de machtsbasis van Hamas, getuige hiervan zijn verklaringen *“sinds de coup was er angst, maar in het algemeen voor wie tegen Hamas was”* en *“maar na een tijdje, toen ze alles in handen hadden waren ze gekalmeerd en kon ik terug naar buiten”*. Uit de context die verzoeker schetst blijkt dat eens Hamas zijn gezag had gevestigd, verzoeker zijn leven weer kon opnemen, naar buiten kon en zijn activiteiten weer kon opnemen, hetgeen wordt bevestigd door het gegeven dat hij terug ging voetballen (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 9-10).

Verzoeker werd gevraagd of hij daarna nog persoonlijke problemen met Hamas heeft ondervonden. Hij verklaarde sinds midden 2017 niet meer naar zijn voetbalclub te zijn geweest daar hij een probleem had met de directie van de ploeg. Verzoeker lichtte daarbij toe: *“Hamas had alle clubs in handen en*

probeerden de spelers tot leden te maken, uitnodigen op vergaderingen en ik weigerde" (ibid., p. 10). Door zijn houding werd verzoeker naar zijn mening slachtoffer van discriminatie. Wanneer er wedstrijden werden gespeeld, mocht hij niet meer meespelen. Begin 2018 is verzoeker om deze reden gestopt de club te frequenteren (ibid., p.10). Verzoeker hield zich bezig met school, schoolvoetbal en training op een club die in handen is van Fatah (ibid., p. 10).

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in volgend oordeel: *"Uit deze door u beschreven gang van zaken blijkt dat Hamas probeerde jongeren voor zich te winnen en kan hier geen link naar uw moeder worden gelegd. Het gegeven dat u, omdat u hier niet op inging, niet meer in de ploeg werd opgesteld tijdens wedstrijden, loopt niet op tot een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid."*

Verzoeker verklaarde vervolgens geen andere persoonlijke problemen met Hamas te hebben ondervonden omdat hij dan vertrokken is (ibid., p. 11). Verzoeker stelde uitdrukkelijk dat de hoofdrede voor zijn vertrek de bedreiging is die zijn moeder heeft gekregen in 2010 van Hamas om haar zonen kwaad te berokkenen. Op de vraag of hij persoonlijk door Hamas werd bedreigd, antwoordde verzoeker: *"ik persoonlijk niet, ze bedreigden mijn moeder via haar zonen, ik heb discriminatie ondergaan, maar persoonlijk hebben ze nooit gezegd dat ze me gaan vermoorden ofzo"* (ibid, p.10-11).

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het gegeven dat twee andere broers, Am. en I., naar België zijn gevlucht en hier als vluchteling werden erkend. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft, voegden deze twee broers eigen problemen toe aan hun vluchtrelaas die niet louter gelinkt waren aan het profiel van hun ouders. Uit hun relaas blijkt dat beide broers verklaarden zelf persoonlijk te zijn gevisieerd door Hamas. Zo verklaarde A. dat hij werd mishandeld toen hij de arrestatie van zijn moeder wilde tegenhouden, dat hij nogmaals werd aangehouden omwille van zijn kledingstijl en geslagen omdat hij weigerde zich te laten rekruteren door Hamas. Tevens bleek dat A. een ernstig hersenletsel overhield nadat hij slachtoffer werd van een bom op het huis van zijn tante. Broer I. verklaarde dan weer actief te zijn geweest binnen de jongerenafdeling van Fatah aan de islamitische universiteit van Gaza en wegens zijn eigen politieke activiteiten problemen te hebben gehad met Hamas.

In de bestreden beslissing bevestigt de commissaris-generaal dat deze broers als vluchteling werden erkend op basis van 1) eigen motieven én 2) omdat er toen praktische obstakels bestonden die een terugkeer naar Gaza belemmerden. Het is dus niet enkel de gesloten grensovergang die leidde tot het verlenen van bescherming maar ook de eigen motieven van de broers.

De commissaris-generaal wijst er terecht op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Gelet op het gegeven dat zijn broers op basis van eigen motieven als vluchteling werden erkend, kan verzoeker zich inderdaad niet zonder meer kan steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van zijn beide broers. Dit geldt des te meer nu verzoeker, zoals hierboven besproken, nooit heeft aangehaald omwille van zijn broers problemen te hebben ervaren of verder niet blijkt dat hij zelf persoonlijke problemen met Hamas had.

De Raad stelt vast dat verzoeker nog twee oudere broers heeft, die woonachtig zijn in Gaza in hetzelfde huis als zijn ouders en van wie verzoeker verklaarde dat zij in Gaza geen problemen met Hamas kennen (ibid., p. 12).

Mocht Hamas effectief zijn moeder willen treffen door haar zonen iets aan te doen, dan kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij sinds 2010 hardere maatregelen zouden hebben getroffen tegen verzoeker en zijn nog in Gaza verblijvende broers, Ad. en S., hetgeen niet blijkt uit verzoekers verklaringen. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat deze broers en hun vader geraakt werden bij een bomaanslag. Zijn broer A. verklaarde tijdens zijn gehoor bij het CGVS evenwel dat deze bomaanslag plaatsvond in het kader van de oorlog met Israël in 2014, waarbij het huis van de burens werd gevisieerd omdat zij lid waren van Hamas of Jihad (stuk 7 bij het verzoekschrift, p. 5). Broer I. legde gelijkaardige verklaringen af (stuk 8 bij het verzoekschrift, p. 13). Verzoeker wijst erop dat ook zijn broer A. gewond geraakte tijdens een andere bomaanslag. Uit het gehoorverslag van broer A. blijkt echter dat deze bomaanslag was gericht tegen hun neef K. (stuk 7 bij het verzoekschrift, 7). Er is dan ook geen verband tussen deze bomaanslagen en de bedreiging van Hamas ten aanzien van verzoekers moeder in 2010.

Verzoeker wijst er terecht op dat uit de landinformatie in het administratief dossier blijkt dat de grensovergang in Rafah tussen november 2017 en 6 januari 2019 in handen was van de Palestijnse autoriteit en niet van Hamas. Dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker verklaarde in 2017 al vijf eerdere pogingen te hebben ondernomen om Gaza langs legale weg te verlaten maar telkens door

Hamas werd teruggestuurd. Er blijkt evenwel niet dat hieraan negatieve consequenties verbonden waren voor hem en zijn familie (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 7-8).

Hoewel aan het profiel van de ouders van verzoeker niet wordt getwijfeld, besluit de Raad, alles wat voorafgaat in acht genomen, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat, gelet op de specifieke individuele elementen van zijn zaak, een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker, als lid van een Fatah-gelieerde familie, zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt of zal bevinden bij terugkeer naar Gaza.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad bovenvermelde bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen. Zoals hierboven besproken, slaagt verzoeker er niet in deze bevindingen in een ander daglicht te plaatsen. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij er niet in slaagt een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken. Verzoekers kritiek op de motieven die betrekking hebben op zijn paspoort, is kritiek gericht tegen overtuigende motieven en dient derhalve niet te worden besproken.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Er zijn evenwel geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden geviséerd door Hamas. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat dit voordeel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op het vastgestelde gebrek aan concrete ernst en geloofwaardigheid van het vluchtrelaas waardoor een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid niet afdoende wordt geconcretiseerd.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke situatie als minderjarige. Hij verwijst naar artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, naar artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag en het beginsel van het belang van het kind.

De Raad bevestigt dat de belangen van het kind een doorslaggevende overweging vormen. Er mag evenwel niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

De Raad wijst erop dat in het kader van een beschermingsverzoek de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling enkel dient te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het beginsel van het *“belang van het kind”* is in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft,*

net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ..."

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke en kwetsbare positie van verzoeker, die toen nog minderjarig was. Zo werden er ten aanzien van hem bijzondere procedurele noden aangenomen en steunmaatregelen verleend. Een persoonlijk gehoor van verzoekster had plaats door een gespecialiseerde protection officer die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Dit gehoor vond plaats in het bijzijn van zijn advocaat en voogd, die ook opmerkingen konden formuleren. Tevens was er een mogelijkheid om stukken neer te leggen. Er was ook bijstand van een tolk Arabisch.

Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder niet dat bij de beoordeling van het beschermingsverzoek van verzoeker geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit en zijn specifieke beschermingsnoden. Verzoeker houdt een theoretisch betoog over de verschuiving van de bewijslast in het geval van minderjarige verzoekers om internationale bescherming. In casu, werden verzoekers verklaringen niet als ongeloofwaardig beschouwd maar werd wel vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, als lid van een Fatah-gelieerde familie, zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt of zal bevinden bij terugkeer naar Gaza, gelet op de specifieke individuele elementen van zijn zaak. De Raad ziet geen aanwijzingen dat de commissaris-generaal bij het beoordelen van de nood aan bescherming in casu een te grote bewijslast op de schouders van verzoeker heeft gelegd in verhouding met zijn leeftijd. Met het verzoekschrift wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind, in dit geval verzoeker.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker ondertussen de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en aldus meerderjarig is, zodat de verwijzingen naar het hoger belang van het kind en de geschonden geachte verdragen en wetbepalingen in het verzoekschrift niet langer dienstig zijn.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waardoor hij werd gedwongen het mandaatgebied van UNWRA te verlaten.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoonde dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Gelet op de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, kan een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd. De aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is hier dan ook niet dienstig.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door

het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES